

# VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

Exemplar gratuit

Cum își va ține tânărul curată cărarea?  
Îndreptându-se după Cuvântul Tău (Ps. 119:8).

## Gânduri pentru tineri



- Tinerii sunt tentați să creadă că vârsta lor este o invitație la distracție și la o viață spirituală relaxată, și că bătrânețea este pentru cultivarea sufletului. De aceea, cum pot fi ei **îndemnați** cel mai bine să ducă **o viață radical dedicată Domnului?**
- Care sunt pericolele spirituale cele mai răspândite pentru tinerii creștini și cum se pot apăra ei cel mai bine de riscul **decăderii** spirituale și al **apostaziei?**
- Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre nevoia ca tinerii să **creadă** Evanghelia și să dedice cei mai buni ani din viață **în slujba Domnului?**

JOHN A.  
JAMES

Tinerii, avertizați  
de păcat

MATTHEW  
HENRY

Motivații la cumpătare  
și înfrânare

THOMAS  
VINCENT

Statornici sau  
decăzuți?

# VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

O LUCRARE A MOUNT ZION BIBLE CHURCH ȘI A EDITURII MAGNA GRATIA

MOUNT ZION BIBLE CHURCH

2603 W. Wright St. - Pensacola, FL 32505, SUA  
chapel@mountzion.org - www.ChapelLibrary.org  
(850) 438-6666 - Fax: (850) 438-0227

EDITURA MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr. 26, Dascălu-Ilfov, Romania  
contact@magnagratia.org - www.magnagratia.org  
(004) 0730 217 880

**Vestitorul Evangheliei Harului** este o revistă trimestrială care conține o selecție de predici și articole cristocentrice. Fiecare număr al revistei se concentrează pe o anumită temă. Revista poate fi folosită pentru studiu personal, ucenicizare, închinare în familie sau pregătirea predicilor.

## CUPRINS:

- 3 Gânduri pentru tineri** / *Archibald Alexander* (1771-1851): sfaturi înțelepte și biblice menite să-i ajute pe tineri să crească și să devină creștini maturi.
- 19 Sfaturi generale pentru tineri** / *J.C. Ryle* (1816-1900): o serie de încurajări adresate tinerilor care au în vedere înțelegerea păcatului, cunoașterea lui Hristos, aducerea aminte a veșniciei suferințelor, călăuzirea din Sfânta Scriptură și alegerea înțeleaptă a prietenilor.
- 35 Tinerii, avertizați de păcat** / *John Angell James* (1785-1859): îndemnuri călduroase adresate tinerilor de a-și dedica cei mai buni ani din viața lor în a-L urma pe Hristos, de a evita plăcerile simțurilor și de a lepăda distracțiile coruptoare.
- 47 Motivații la cumpătare și înfrânare** / *Matthew Henry* (1622-1714): o analiză abilă și detaliată a opt lucruri care îi pot ajuta pe tineri să dezvolte un caracter cristic și să fie credincioși cumpătați.
- 65 Frați și surori** / *John Angell James* (1785-1859): relația dintre frați și surori este cel mai important element spre bucuria sau suferința vieții de familie, iar autorul face aici un apel excelent către frați și surori să se trateze între ei cu dragoste.
- 75 Statornici sau decăzuți?** / *Thomas Vincent* (1634-1678): o analiză practică a perseverenței în credință, care îi va ajuta pe tineri să își evalueze starea spirituală și să evite căderea de la profesiunea de credință în Hristos Isus.
- 83 Nu ai nicio scuză: crede Evanghelia** / *Charles H. Spurgeon* (1834-1892): tinerii sunt înclinați să creadă că tinerețea lor este menită să se bucure de viață într-un fel nepotrivit și că credința în Hristos este pentru perioada ticăloasă a bătrâneții; de aceea, ei vin cu scuze pentru a nu se pocăi de păcatele lor și pentru a crede în Domnul Isus. De aceea, Spurgeon vine cu o chemare din inimă adresată tinerilor de a respinge astfel de scuze.

Echipa de redacție: Jeff Pollard (editor, limba engleză); Ninel Lazăr (editor și traducător, limba română); Monica Lazăr (corector); MG Studio (tehnoredactare și DTP).

Abonează-te gratuit la *Vestitorul Evangheliei Harului!*

Revista este distribuită **gratuit**, câte una pe trimestru.  
Mount Zion Bible Church și Editura MAGNA GRATIA nu susțin în mod necesar  
toate vederile doctrinare ale autorilor pe care îi publică.

© Copyright 2025 • Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate.

**ACEASTĂ REVISTĂ ESTE DISTRIBUITĂ GRATUIT ÎN ROMÂNIA.**

# RESURSE ALE BISERICII MOUNT ZION

Mesaje cristocentrice din secolele anterioare,  
trimise gratuit în întreaga lume

Folosește literatura *Chapel Library* pentru evanghelizare și ucenicizare. Printre autorii pe care îi publicăm se numără Spurgeon, Pink, Bonar, Ryle și autori puritani. O parte a resurselor se găsesc și în alte limbi decât limba engleză. Resursele Chapel Library disponibile electronic în limba română se găsesc pe paginile de internet [www.magnagratia.org](http://www.magnagratia.org) și [www.chapellibrary.org](http://www.chapellibrary.org).

Citorii în limba engleză pot studia Biblia prin cele 50 cursuri care folosesc resurse clasice, scrise în secolele anterioare.

*Chapel Library este o lucrare a credinței, care se sprijină în totalitate pe credințioșia lui Dumnezeu. De aceea, noi nu solicităm donații, dar primim cu recunoștință orice susținere financiară din partea celor care doresc în mod liber să doneze.*

---

Versiunile electronice ale revistei **Vestitorul Evangheliei Harului** sunt disponibile la [www.magnagratia.org](http://www.magnagratia.org) și [www.chapellibrary.org](http://www.chapellibrary.org).

Dacă dorești să primești revista în format tipărit pe adresa ta poștală, va trebui să completezi formularul de la adresa de internet: [www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html](http://www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html). În ceea ce privește datele de contact, te rugăm să notezi că vom avea nevoie de următoarele date obligatorii: numele și prenumele complet (ca în actele de identitate); adresa poștală completă (inclusiv codul poștal); date de contact pentru eventualitatea returului (adresă de email, nr. de telefon). Datele tale personale sunt protejate conform regulamentului european GDPR.

În cazul în care ești abonat dar **îți schimbi adresa**, te rugăm să ne anunți din timp folosind formularul de contact de la adresa [www.magnagratia.org/contact.html](http://www.magnagratia.org/contact.html) sau trimițându-ne un mesaj email la adresa [contact@magnagratia.org](mailto:contact@magnagratia.org). Precizăm că nu suntem responsabili pentru eventualitatea în care adresele nu sunt actualizate, corecte sau complete, și nici pentru situațiile în care revista nu ajunge la destinatar din motive care nu țin de noi, ci de compania de curierat.

Revista VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI apare trimestrial și este expediată, în principiu, în lunile Februarie, Mai, August și Noiembrie. Expediția se face prin serviciile de curierat normal ale CN Poșta Română. Abonații au dreptul la 1 (un) exemplar pe abonat. În cazul depășirii bugetului alocat, vor avea prioritate abonații care slujesc oficial în bisericile lor sau care sunt plantatori de biserică (în astfel de situații, abonații care sunt trecuți pe lista de așteptare vor fi anunțați). Adresele poștale trebuie să fie situate pe teritoriul României. Din nefericire, nu putem expedia în afara țării.

Traducerea și distribuția sunt realizate de Editura MAGNA GRATIA. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Noua Traducere Românească. Copyright © 2007, 2010, 2016, Biblica Inc. Folosit cu permisiunea Biblica, Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Referințele biblice notate cu GBVN sunt preluate din Biblia GBV 2001. Folosit cu permisiune. Toate drepturile rezervate.

# GÂNDURI PENTRU TINERI

Archibald Alexander (1772-1851)

Este un motiv de regret serios că tinerii sunt de obicei atât de puțin dispuși să asculte sfaturile bătrânilor... Dar este foarte de dorit ca lecțiile de înțelepciune predate de experiența unui grup de oameni să fie puse la dispoziția celor care vor veni după ei. Prin urmare, m-am hotărât să îi adresez câteva sfaturi scurte generației în creștere pe subiecte de o importanță profundă și recunoscută de toți. Dar înainte de a începe, aș vrea să-i asigur pe tineri că nu este scopul meu să mă amestec peste plăcerile lor nevinovate sau să-i privesc de vreo plăcere care nu poate fi dovedită dăunătoare intereselor lor mai înalte. Eu vreau să mă apropiu de voi, dragi tineri, mai degrabă ca un prieten afectuos decât ca învățător dogmatic<sup>1</sup> sau ca unul care vine cu reproșuri aspre. Prin urmare, vreau să vă solicit atenția cu răbdare, sinceritate și imparțialitate la următoarele sfaturi:

*Țintiti să fiți consecvenți în caracterul vostru creștin.* Există o frumusețe în consecvența morală care se aseamănă cu simetria unei clădiri bine proporționate, unde nimic nu este deficitar și nimic nu este redundant.<sup>2</sup> Consecvența poate fi obținută și păstrată doar prin cultivarea fiecărei părți a caracterului creștin... Eu

---

<sup>1</sup> dogmatic – cu sensul de a impune fără a explica rațiunea acelor sfaturi.

<sup>2</sup> redundant – care trece peste ce este absolut necesar.

nu văd foarte des persoane cu un caracter bine proporționat și frumos echilibrat în toate părțile lui: în timp ce într-un aspect vedem vigoare și chiar exuberanță,<sup>3</sup> în altul putem vedea ariditate și o natură firavă. Omul care se deosebește prin virtuți de un anume fel este înclinat să fie deficitar în virtuți de un alt fel... Oamenii sunt deseori zeloși și foarte atenți în anumite aspecte, chiar până acolo încât să îi lase pe mulți alții în umbră lor, în vreme ce sunt lipsiți total de acea smerenie, blândețe și bunătate frățească ce formează o parte esențială a caracterului creștin. Unii oameni sunt conștiințioși și minuțioși în îndeplinirea tuturor ritualurilor și a îndatoririlor externe care au de-a face cu închinarea la Dumnezeu, dar ei nu iau aminte la obligațiile care țin de dreptatea strictă și de adevăr în felul în care îi tratează pe alții. Pe de altă parte, mulți se laudă cu moralitatea lor, și totuși sunt notoriu de inadecvați în îndatoririle credinței creștine.

Și creștinii adevărați sunt acuzați adesea de inconsecvență. [Aceasta] rezultă dintr-o lipsă de înțelegere clară a regulilor de conduită morală în aplicarea lor în cazuri particulare. În timp ce principiile generale ale responsabilității sunt clare și ușor de înțeles, capacitatea de a face deosebire între bine și rău în cazuri complicate este extrem de rară. Această percepere delicată și corectă a relațiilor morale poate fi dobândită numai prin binecuvântare divină... Este prea des considerat ca de la sine înțeles că morala creștină este un subiect

---

<sup>3</sup> exuberanță – cu sensul de productivitate abundentă.

atât de ușor, că nu este necesar să o studiezi îndeaproape. *Aceasta este o greșală dăunătoare!* Multe dintre deficiențele și inconsecvențele creștinilor sunt cauzate de lipsa de cunoaștere clară și corectă a regulilor exacte ale conduitei morale. Nu veți găsi cu privire la niciun subiect o diversitate de opinii mai mare decât în ceea ce privește corectitudinea anumitor practici. Chiar și oamenii buni sunt adesea în dificultate și îndoială cu privire la calea corectă de urmat.

Dar în timp ce multe cazuri de inconsecvență apar din necunoașterea standardului exact al neprihănirii, cauza trebuie să fie mai degrabă nepăsarea și uitarea. Oamenii nu acționează suficient din principiu, ci prea mult din obicei, din obișnuință și pentru că unele lucruri sunt la modă. Astfel, multe acțiuni sunt efectuate fără vreo cercetare a caracterului lor moral...

O altă cauză a inconsecvenței atât de frecvent observate este prevalența pe care anumite patimi sau poftă pot căpăta în timpul ispitirii. Forța principiilor lăuntrice ale răului nu este percepută atunci când obiectele și circumstanțele favorabile exercitării lor sunt absente. Așa cum vipera veninoasă pare a fi inofensivă în timp ce este înghețată de frig, dar își manifestă răutatea curând când este adusă aproape de căldură, tot așa păcatul zace adesea ascuns în inimă, ca și cum ar fi mort, până când o cauză îl incită și îl atrage să se manifeste. Atunci omul este surprins să vadă cum puterea propriilor patimi este mai mare decât și-a închipuit vreodată până în acel

moment. Astfel, în anumite circumstanțe, oamenii acționează adesea într-un fel cu totul contrar firului general al comportamentului lor. Nu este în niciun caz corect să conchidem, pe baza unui singur act nepotrivit, că persoana care se face vinovată de acesta ar fi acționat ipocrit în toate acțiunile aparent bune din viața sa anterioară. Explicația corectă este că principiile de acțiune pe care el a fost în stare să le stăpânească și să le înfrâneze dobândește – *într-un moment de neveghere sau sub puterea unei ispite puternice* – o forță față de care principiile sale bune nu sunt în acel moment suficient de puternice ca să i se opună. Persoana care este de obicei corectă și ordonată poate fi astfel copleșită și poate cădea într-o greșală. Întrucât toți suntem predispuși acelorași slăbiciuni, ar trebui să existe o dispoziție de a-i accepta și de a-i restaura pe creștinii care au greșit atunci când ei dau suficiente dovezi de pocăință.

Chiar și în cea mai bună stare în această lume, omul este o ființă inconsecventă. Singurele persoane la care acest defect nu este observat sunt oamenii care, prin har, trăiesc aproape de Dumnezeu și manifestă o gelozie constantă și o veghere neîntreruptă asupra lor înșiși. Dar când credința este slabă și lipsită de constanță, inconsecvențele mari vor păta frumusețea caracterului creștin. De aceea, tinerii trebuie să înceapă de timpuriu să manifeste această vigilență și să-și ocrotească inimile cu toată sârguința, ca nu cumva să fie prinși în capcana propriilor patimi și biruiți de puterea ispitei.

De aceea, tinerii mei prieteni, vă sfătuiesc să urmăriți consecvența. Cultivați asiduu fiecare parte a caracterului creștin, astfel încât virtuțile voastre să fie frumos proporționate... Pentru a menține consecvența, este necesar să cunoaștem bine punctele slabe ale caracterului nostru, să cunoaștem ceva din puterea propriilor noastre patimi și să ne păzim dinaintea de ocaziile și ispitele care ne-ar putea face să acționăm incompatibil cu mărturia noastră creștină. Așa cum spunea înțeleptul, „Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz, și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți” (Prov. 16:32)... De aceea, învățați, tinerii mei prieteni, să vă înfrânați patimile și să vă stăpâniți temperamentul încă de timpuriu...

*Faceți ca [relațiile voastre cu ceilalți] să fie caracterizate de o atenție strictă și conștiincioasă față de adevăr, cinste, dreptate, bunătate și bun simț... Fiți cinstiți, dreپți, sinceri, oameni de cuvânt, credincioși oricărei încrederi care v-a fost acordată, buni cu toți oamenii, respectuoși acolo unde se cuvine respectul, generoși în funcție de abilitățile voastre, recunoscători pentru binecuvântările primite și delicați în modul de a acorda favoruri... Purtarea voastră să fie caracterizată de franchețe și bunătate, de îngăduință și de un spirit de toleranță și iertare. Pe scurt, „Tot ce vreți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12)...*

*Stăpâniți-vă limba.* Probabil că mai multe păcate sunt comise și mai mult rău este făcut de acest mic mădular decât



în toate celelalte feluri. Abilitatea de a vorbi este una dintre cele mai utile înzestrări ale noastre, dar este extrem de înclinată spre abuz. Cel care știe să-și înfrâneze limba este numit în Scriptură un „om desăvârșit” (Iacov 3:2). Apoi despre cel care pare „religios, și nu-și înfrânează limba”, ni se spune că „religia unui astfel de om este zadarnică” (Iacov 1:26). Cuvintele pe care le rostim sunt un indice corect al stării morale a inimii. „Din cuvintele tale”, spune Domnul nostru, „vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12:37). Nu numai că păcatele limbii sunt mai *numeroase* decât altele, dar unele dintre ele sunt cele mai odioase păcate de care omul se poate face vinovat – și chiar și de acel păcat care nu poate fi iertat este tot un păcat al limbii (Matei 12:32).

Nu numai că orice profanitate, obscenitate și minciună ar trebui să fie alungate, ci ar trebui să vă străduiți continuu să faceți ca purtarea și vorbirea voastră să fie folositoare. Fiți întotdeauna gata să transmiteți numai ce știți, să sugerați idei folositoare, să încurajați virtutea și credința, să muștrați păcatul și să Îi dați slavă lui Dumnezeu. Feriți-vă de vorbirea rea. Obiceiul de a vorbi de rău pe alții este unul dintre cele mai rele pe care vi le puteți însuși, iar el indică întotdeauna o inimă invidioasă și pusă pe rele. În loc să întinați acest mădular activ și util folosindu-l pentru a-i calomnia pe alții, folosiți-l pentru a-i apăra pe cei nevinovați și pe cei răniți.

Permiteți-mi să vă sugerez următoarele reguli scurte pentru stăpânirea limbii. Evitați să vorbiți prea mult: „Cine vorbește

mult nu se poate să nu păcătuiască” (Prov. 10:19). Dacă nu aveți nimic de spus care să poată fi util, mai bine să tăceți. Gândiți-vă înainte de a vorbi... Fiți precauți când promiteți ceva, și cântăriți bine mai dinainte. Prețuiți mereu adevărul... Nu vorbiți niciodată despre lucruri care ar putea stârni orice fel de sentimente rele în mintea altora. Fiți gata ca, în toate ocaziile potrivite, să exprimați sentimente și opinii bune, în special cele care le pot fi de folos altor tineri. Ascultați cu respect opiniile altora, dar nu vă feriți niciodată să vă oferiți opinia – modestă, dar fermă – împotriva lucrurilor greșite. „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare... Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să le dea har celor ce-l aud” (Col. 4:6; Efes. 4:29).

*Păstrați-vă o conștiință curată.* Dacă răutatea nu ar primi altă pedeapsă decât muștrările conștiinței care vin după acțiunile rele, ar fi un motiv suficient pentru a face orice persoană atentă să evite ceea ce produce atâta durere în suflet. Niciun chin de care mintea omului poate avea parte nu este atât de greu de suportat și atât de iremediabil ca remușcarea conștiinței, și ne putem aștepta ca aceasta să ne viziteze în repetate rânduri, ori de câte ori ne aducem aminte de fapta care ne-a atras vinovăția. Este adevărat că, prin învățături greșite și prin respingerea glasului ei, conștiința poate deveni insensibilă – „însemnată cu fierul roșu” (1 Tim. 4:2), dar această aparență moarte a sensibilității morale nu este altceva decât ca un somn. Conștiința poate să se trezească într-un moment neașteptat și

în cele mai incomode circumstanțe, și ea poate exercita o putere mai îngrozitoare decât a fost experimentată vreodată în trecut... Frații lui Iosif păreau să fi uitat de purtarea lor greșită și crudă, prin care l-au vândut ca sclav într-o țară străină, dar după ce au trecut mulți ani și s-au trezit înconjurați de dificultăți și pericole chiar în acea țară, amintirea crimei lor le-a reapărut dureros în minte. Ea chiar i-a forțat să facă mărturisiri ale vinovăției lor. „Dumnezeu”, au spus ei, „Dumnezeu a dat pe față nelegiuirea robilor tăi... Ei au zis atunci unul către altul: „Da; am fost vinovați față de fratele nostru; căci am văzut neliniștea sufletului lui, când ne ruga, și nu l-am ascultat! Pentru aceea vine peste noi necazul acesta”” (Gen. 44:16; 42:21).

Oamenii se străduiesc adesea să scape de străpungerile unei conștiințe vinovate printr-o schimbare de loc, dar remediul este inefficient. Cel nelegiuit poate trece cel mai larg ocean, poate urca și munți înalți și se poate îngropa în adâncurile întunecate ale deșertului, dar nu poate zbura atât de departe și nici nu se poate ascunde atât de eficient încât să scape de chinul său [conștiința]. În unele cazuri, agoniile remușcărilor au fost atât de insuportabile, încât făptașul vinovat de o mare răutate a preferat „mai bine spânzurarea și moartea” (Iov 7:15, lit. KJV) decât să ducă o viață mizerabilă și să alerge nechemat în prezența Judecătorului său [aluzie la sinucidere]... Dar ce om nu a comis păcate a căror amintire îi dă o durere palpabilă? Astfel de acte ies adesea la iveală când

ne gândim la trecut. Niciun efort, oricât de mare ar fi, nu poate șterge astfel de lucruri din memorie. Putem să ne întoarcem privirea de la obiectul neplăcut, dar sentimentul dureros se va întoarce...

Tinerii mei prieteni, când vă sfătuiesc să păstrați o conștiință curată, vreau să spun că ar trebui... să vă străduiți să obțineți această binecuvântare prețioasă printr-un apel la „sângele stropirii” (Evrei 12:24). Atât timp cât sufletul nu este îndreptățit și păcatul nu este iertat, nu poate exista pace adevărată în conștiință. În timp ce Legea rămâne nemulțumită în ceea ce ne privește și cheamă la răzbunare pentru păcatele noastre, ce anume ne poate da pace? Dar când, prin credință, sufletul înțelege ispășirea și vede că ea este potrivită pentru toate cerințele Legii și că, în crucea lui Hristos, dreptatea este nu numai satisfăcută, ci și ilustrată glorios, sufletul este eliberat imediat din agonia vinovăției. Atunci, „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere” va pătrunde în suflet (Fil. 4:7). Așadar, marele secret al păcii autentice este credința vie în sângele lui Hristos...

*Învățați să îndurați suferința cu tărie și resemnare...*  
Hristos însuși a suferit în timp ce Se afla în lume, și le-a lăsat ucenicilor Săi un exemplu perfect de tărie sfântă și supunere filială [ca de Fiu] față de voia lui Dumnezeu. Când a fost apăsător de povara de neconceput a păcatelor noastre, astfel încât sufletul Său omenesc nu ar fi putut să o suporte dacă nu ar fi fost susținut de natura Sa divină, limbajul Lui a fost acesta:

„Facă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22:42). Acele suferințe rânduite poporului lui Dumnezeu sunt părți necesare ale disciplinei salutare, menite să-i purifice de zgura păcatului și să-i pregătească pentru slujirea lui Dumnezeu în această lume și pentru bucuria în Dumnezeu în lumea viitoare. De aceea, ele nu sunt judecați pentru ei, ci muștrări părintești. Deși „par o pricină de întristare, și nu de bucurie” pentru moment, ele produc mai pe urmă „roada dătătoare de pace a neprihănirii” (Evrei 12:11)... Ceea ce aș vrea să-i stimulez în cititorii mei tineri este o atitudine de pregătire pentru necazuri, oricare ar însemna acestea, ca să nu fie luați prin surprindere când ele vin asupra lor. Când va veni ziua întunecată a necazurilor, nu vă descurajați, ci puneți-vă încrederea în Domnul și cereți de la El putere să îndurați orice v-ar fi rânduit. Să nu nutriți niciodată gânduri grele despre Dumnezeu din cauza vreuniei dintre acțiunile providenței Sale. Ele pot fi întunecate și tainice, dar toate sunt înțelepte și bune. Ceea ce nu putem înțelege acum, vom avea privilegiul să știm mai pe urmă. Manifestați o supunere fără cârteli față de voia lui Dumnezeu, așa cum se manifestă ea în acțiunile providenței Sale. Credeți cu tărie că toate lucrurile sunt sub cârmuirea înțelepciunii și a bunătații Lui. Aduceți-vă aminte că, oricare ar fi suferințele pe care ați fi chemați să le îndurați, *ele sunt întotdeauna mai mici decât meritați să primiți pentru păcatele voastre*. Gândiți-vă că aceste acțiuni dureroase ale providenței Lui sunt pline de binecuvântări spirituale bogate. Ele nu sunt doar utile, ci și necesare. Am pieri laolaltă cu această lume rea dacă

n-am avea un Tată bun care să Se folosească de toiag pentru a ne aduce înapoi la El din rătăcirea noastră. În plus, nu există nicio situație în care să-L putem glorifica pe Dumnezeu mai mult decât atunci când suntem în cuptorul suferinței... Și după ce veți fi școliți în necazuri, veți fi mai bine pregătiți să aveți compasiune pentru semenii întristați și mai pricepuți să le oferiți mângâiere...

*Iubiți și cultivați cu sârguință evlavia adevărată.*<sup>4</sup> „Frica Domnului este începutul înțelepciunii” (Ps. 111:10; Prov. 9:10). Evlavia timpurie este cea mai frumoasă priveliște din lume. Fără evlavie, toată moralitatea voastră, oricât ar fi de utilă pentru oameni, nu ar fi decât o umbră și ca o mlădiță fără rădăcină. Mai presus de orice altă realizare, religia îmbogățește și împodobește mintea omului. Ea este în special potrivită pentru natura ușor de modelat a minții celor tineri. Vivacitatea și versatilitatea tinereții, tandrețea și ardoarea simțămintelor la această vârstă, încurajează evlavia care aduce cele mai mari beneficii și avantaje. Cât de plăcut este să vezi inimile tinerilor pline de emoțiile și simțămintele vii ale devoțiunii curate! Cât de frumoasă este lacrima pocăinței sau a bucuriei sfinte care licăre în ochii tinerilor! Dragi tineri, să nu credeți că credința adevărată ar fura ceva din fericirea voastră. Ar fi o ocară la adresa Creatorului vostru să nutriți un astfel de gând. Așa ceva nu este corect. Un Dumnezeu al bunătății nu poate să ceară nimic și niciodată de la ființele create de El,

---

<sup>4</sup> evlavie – reverența și ascultarea obișnuită de Dumnezeu; asemănarea cu Dumnezeu.

care să nu ducă și la fericirea lor adevărată. Este adevărat că evlavia poate să vă facă să dați plăcerile teatrului și ale sălilor de baluri pe bucuriile mai curate ale bisericii și ale întâlnirilor de rugăciune. Ea poate să vă abată atenția de la cărțile fără folos și cu lucruri închipuite, îndreptând-o către Cuvântul lui Dumnezeu, lucru pe care un suflet născut din nou îl va considera mai dulce decât mierea și mai prețios decât aurul curat, dar acest lucru va crește fericirea voastră, nu o va scădea. De aceea, vreau să vă îndemn cu dragoste și fierbinte, „adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale” (Ecl. 12:1). Acesta va fi cel mai bun mijloc de siguranță al vostru în fața tuturor pericolelor și a ispitelor la care sunteți expuși... Dragi tineri, fiți înțelepți și asigurați-vă de moștenirea sfinților în lumină. Dumnezeu vă cheamă la împăcarea cu El. Hristos vă cheamă (Matei 11:28)... Ușile bisericii se vor deschide ca să vă primească. Slujitorii Evangheliei și toată mulțimea credincioșilor se vor bucura de intrarea voastră în rândul sfinților și vă vor primi să luați parte la rânduilele prețioase ale casei lui Dumnezeu. În final, aduceți-vă aminte că „acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii” (2 Cor. 6:2).

*Căutați călăuzirea și ajutorul divin prin rugăciuni fierbinți neîncetate. Aveți nevoie de har care să vă ajute zi de zi. Propria voastră înțelepciune este nebunie, iar puterea, slăbiciunea și propria neprihănire sunt cu totul insuficiente. „Nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă” (Ier. 10:23). Dar dacă vă lipsește înțelepciunea, vi se*

permite să o cereți, și aveți făgăduința plină de har că o veți primi. Orice avem nevoie ne va fi dat dacă cerem acel lucru cu smerenie și credință. „Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide” (Matei 7:7)...

Credința și rugăciunea sunt principalele noastre resurse când trecem prin toate necazurile diverse și grele din această viață. Când toate celelalte refugii vor eșua, Dumnezeu Își va adăposti copiii care Îl caută în locul Lui de taină, punându-i sub umbra aripilor Sale. Rugăciunea este esențială pentru existența și creșterea vieții spirituale. Ea este suflarea omului nou. Prin ea, el capătă eliberare rapidă de nenumărate rele și primește binecuvântările cerești cele mai bogate și mai dulci. Fiți complet convinși că rugăciunea este eficace<sup>5</sup> pentru a obține binecuvântările de care avem nevoie, când ea este făcută cu credință și insistență. Dumnezeu ni S-a făcut cunoscut ca unul care ascultă rugăciunile, ba chiar a făgăduit că vom primi ceea ce Îi cerem, în măsura în care acele lucruri vor fi spre slava Lui și spre binele nostru, indiferent ce am cere... Omul care are acces la tronul de har nu va duce niciodată lipsă de vreun lucru care îi este necesar cu adevărat. „Domnul dă îndurare și slavă, și nu îi lipsește de niciun bine pe cei ce duc o viață fără prihană” (Ps. 84:11)... De aceea, nu trebuie să mă tem să îi sfătuiesc pe tineri să cultive duhul rugăciunii și să se roage neîncetat. „Rugați-vă neîncetat... Stăruiiți în rugăciune” (1 Tes. 5:17; Rom 12:12). De asemenea, în împlinirea acestei

---

<sup>5</sup> eficace – cu sensul de a produce rezultatul intenționat.



îndatoriri, noi căpătăm deseori o pregustare a Cerului pe Pământ, iar închinătorii evlavioși anticipează într-o anumită măsură acele bucurii veșnice indescriptibile. Mai mult, rugăciunea va fi paza voastră cea mai eficientă împotriva păcatului și a puterii ispitei: „Satana tremură când îl vede până și pe cel mai slab dintre sfinți așezat pe genunchi în rugăciune”.<sup>6</sup>

*Îmi voi încheia sfaturile către tineri printr-o recomandare serioasă și plină de afecțiune adresată tuturor celor ce citesc aceste pagini: pregătiți-vă de îndată pentru moarte. Știu că tinerii ușuratici nu sunt dispuși să li se vorbească pe această temă. Nu există nimic care să stingă mai puternic duhurile lor decât o face adevărul solemn că se vor confrunta cu moartea și că nicio avuție sau circumstanțe pământești nu îi poate feri de a ajunge victimele morții în orice zi din viață. Dar dacă recunoaștem că acest rău foarte puternic este inevitabil și că strânsoarea cu care ne ținem agățați de această viață este foarte fragilă, de ce atunci să acționăm atât de irațional și, aș spune, atât de nebunesc încât să ne acoperim ochii în fața pericolului morții?... Dar poate că veți întreba despre ce pregătire vorbesc. Ei bine, mă refer la împăcarea cu Dumnezeu și la pregătirea pentru viața, preocupările și bucuriile stării cerești veșnice. Pregătirea pentru moarte include pocăința față de Dumnezeu pentru toate păcatele noastre, încrederea în Domnul Isus Hristos și bizuirea pe jertfa Lui ispășitoare, nașterea din nou a inimii și reformarea vieții; și, în final, o practică vie*

---

<sup>6</sup> Din imnul „Exhortation to Prayer” de William Cowper (1731-1800).

a evlaviei, însoțită de o siguranță mângâietoare a favorii divine. Pe scurt, evlavia adevărată și vie constituie esența pregătirii necesare. Având aceasta, chiar dacă moartea ta trupească este sigură, fericirea ta de după moarte este la fel de sigură. Dar pentru a face ca un pat al morții să fie nu doar sigur, ci și confortabil, trebuie să ai o credință puternică și o dovadă clară că păcatele tale sunt iertate și că ai trecut [spiritual] de la moarte la viață. De aceea, lăsați-vă convinși ca, înainte să vă închideți ochii, să vă întoarceți la Dumnezeu, de care v-ați rătăcit ca niște oi pierdute. „Pregătește-te să-L întâlnești pe Dumnezeul tău” (Amos 4:12). „De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Matei 24:44).

Căutați eliberarea de frica morții prin a merge cu credință la Cel care a venit să ne elibereze din această robie. Cu prezența și călăuzirea Sa, nu trebuie să ne temem de niciun rău, nici chiar când trecem prin valea întunecată și prin umbra morții. El poate ca, folosindu-Se cu toiagul și nuiaua Sa, să ne mângâie și să ne facă biruitori asupra acestui ultim vrăjmaș.

\* \* \*

Fragment din *Thoughts on Religious Experience*, Magna Gratia Publishing, 2017.

**Archibald Alexander** (1772-1851): teolog presbiterian american, primul profesor al Princeton Seminary; s-a născut

la Augusta County, VA.

\* \* \*

Ca regulă generală, tinerii și tinerele care au marele privilegiu de a fi avut părinți creștini și de a fi fost educați de ei nu văd dragostea lui Dumnezeu în această creștere. Ei se împotrivesc adesea față de ea și își doresc să nu fie nevoiți să îndure ceea ce ei consideră a fi o mare asprime. Acesta este modul în care obișnuiam să gândesc în vremea ignoranței mele. Dar, acum că Dumnezeu mi-a deschis ochii, pot vedea dragostea lui Dumnezeu în toate. Pot înțelege cum El a orchestrat lucrurile spre binele meu. – *Charles Spurgeon*.

# SFATURI GENERALE PENTRU TINERI

J.C. Ryle (1816-1900)

În primul rând, *încercați să căpătați o imagine clară privind răutatea păcatului*. Dragi tineri, dacă ați ști ce este păcatul și ce a făcut el, nu vi s-ar părea ciudat că vă îndemn în acest fel. Voi nu îl vedeți în adevăratele lui culori. Ochii voștri sunt orbi în mod natural față de vinovăția și pericolul păcatului, astfel că nu puteți înțelege ce anume mă face atât de îngrijorat pentru voi. O, nu-l lăsați pe diavolul să aibă succes în a vă convinge că păcatul este ceva mărunț, neînsemnat!

Gândiți-vă pentru o clipă *ce spune Biblia despre păcat*, felul cum el locuiește în mod natural în inima fiecărui om (Ecl. 7:20; Rom. 3:23); felul cum el pângărește gândurile, cuvintele și acțiunile noastre, și face asta continuu (Gen. 6:5; Matei 15:19); felul cum el ne face pe toți vinovați și abominabili înaintea unui Dumnezeu sfânt (Isaia 64:6; Hab. 1:13); felul cum el ne lasă total lipsiți de nădejdea mântuirii, dacă ne uităm la noi înșine (Ps. 143:2; Rom. 3:20); felul cum rezultatul lui în această lume este rușinea, iar plata lui în lumea viitoare este moartea (Rom. 6:21, 23). Gândiți-vă în liniște la toate acestea.

Gândiți-vă la *schimbarea în grozitoare pe care păcatul a produs-o* în tot ce constituie ființele noastre. Omul nu mai

este ceea ce era când Dumnezeu l-a creat din țărâna pământului. El a ieșit neprihănit și fără păcat din mâna lui Dumnezeu (Ecl. 7:29). În ziua creației sale, omul era, ca orice altceva din lumea creată, „foarte bun” (Gen. 1:31). Dar ce este omul acum? O ființă decăzută, o ruină, o ființă care manifestă peste tot semnele stricăciunii; inima lui este degradată, privind în jos, nu în sus, asemenea lui Nebucadnețar (Dan. 4:33); simțăminte și dorințele sale sunt ca o casă în dezordine, lipsită de stăpân, totul fiind confuz și deranjat; mintea lui este ca un felinar care abia mai licăre sub obroc, neputincios să îl călăuzească și nefăcând deosebirea între bine și rău; voința lui este ca o corabie fără cârmă, mânăta încoace și încolo de orice dorință și constantă doar în a alege orice altceva, numai nu voia lui Dumnezeu. Vai, ce epavă este omul prin comparație cu ceea ce putea fi! Putem înțelege descrierile metaforice pe care Duhul le-a făcut imaginii omului așa cum este el, folosind cuvinte precum orbire, surzenie, boală, somn și moarte. Țineți minte că omul a fost făcut astfel ca urmare a păcatului.

Gândiți-vă, de asemenea, la ce *cost a fost necesar pentru a face ispășire pentru păcat* și pentru a le oferi păcătoșilor iertarea. Însuși Fiul lui Dumnezeu a trebuit să vină în lume și să ia asupra Lui natura noastră, pentru a plăti prețul răscumpărării și ca să ne elibereze de blestemul Legii încălcate (Gal. 3:13). Cel ce a fost la început cu Tatăl, și prin care toate lucrurile au fost create (Evrei 1:1-3), a trebuit să sufere pentru păcat, Cel drept pentru cei nedrepti, trebuind să moară de moartea unui

răufăcător, pentru ca oricărui suflet să i se poată deschide calea către Cer (1 Petru 3:18). Priviți-L pe Domnul Isus Hristos cum este disprețuit și respins de oameni, lovit, batjocorit și insultat (Isaia 53); priviți-L cum sângerează pe crucea Calvarului; auziți-L strigând în agonie, „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46); luați seama că soarele s-a întunecat și stâncile s-au despicat când El a fost răstignit (Matei 27:45, 51) – și gândiți-vă, dragi tineri, la ce este răutatea și vinovăția păcatului.

Gândiți-vă de asemenea la ceea ce *păcatul a făcut deja* pe Pământ. Gândiți-vă la felul în care păcatul i-a izgonit pe Adam și Eva din grădina Eden, a adus potopul peste lumea cea veche, a făcut ca focul să se coboare din cer peste Sodoma și Gomora, i-a înecat pe faraon și oștirea lui în Marea Roșie, a distrus cele șapte națiuni rele din Canaan și a împrăștiat cele 12 seminții ale Israelului peste toată fața Pământului. Doar păcatul a făcut aceste lucruri.

Gândiți-vă apoi la toată *ticăloșia și suferința* pe care păcatul le-a cauzat și le cauzează și astăzi. Durerea, boala și moartea; luptele, certurile și dezbinările; invidia, gelozia și răutatea; înșelăciunea, fraudă și furturile; violența, asuprirea și tâlhăriile; egoismul, lipsa blândeții și a recunoștinței – toate acestea sunt roadele păcatului. Păcatul este părintele tuturor acestor rele. Păcatul este cel care a desfigurat și pătat atât de mult fața creației lui Dumnezeu.

Dragi tineri, gândiți-vă la aceste lucruri, și nu vă veți mai

mira de ce vă vorbesc în felul acesta. Sunt sigur că, dacă v-ați gândi la aceste lucruri, ați rupe-o cu păcatul pentru totdeauna. De ce să vă jucați cu otrava? De ce să vă jucați cu Iadul? De ce să vă alegeți cu foc în propriile mâini? De ce să hrăniți cel mai periculos și mai mortal vrăjmaș la pieptul vostru? De ce să continuați să trăiți ca și cum pentru voi nu contează dacă păcatele voastre sunt iertate sau nu, dacă păcatul are stăpânire asupra voastră sau voi stăpâniți asupra lui? O, treziți-vă pentru a conștientiza păcătoșenia și pericolul păcatului! Aduceți-vă aminte de cuvintele lui Solomon: „Cei nesocotiți”, doar cei nesocotiți, „glumesc cu păcatul” (Prov. 14:9).

De aceea, luați aminte la cererea pe care v-o fac astăzi: rugați-vă ca Dumnezeu să vă învețe care este răutatea adevărată a păcatului. Ridicați-vă și rugați-vă ca unii care vreți ca sufltele voastre să fie mântuite.

De asemenea, *căutați să îl cunoașteți pe Domnul nostru Isus Hristos*. Acesta este cu adevărat principalul lucru în ce privește religia și credința. Aceasta este piatra de temelie a creștinismului. Atâta vreme cât nu cunoașteți acest lucru, avertismentele și sfaturile mele vor fi inutile, iar străduințele voastre, oricare ar fi ele, vor fi zadarnice. Religia fără Hristos este la fel de inutilă pe cât ar fi un ceas fără roțița principală.

Dar aici nu aș vrea să fiu înțeles greșit. Nu mă refer la *simpla cunoaștere* a Numelui lui Hristos, la cunoașterea cu mintea. Aici mă refer la cunoașterea îndurării, harului și puterii

Sale, la cunoașterea Lui nu prin auzirea cu urechea, ci prin trăirea cu inima. Vreau să Îl cunoașteți prin credință. Vreau să-L cunoașteți, așa cum spunea Pavel, „pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui” (Fil. 3:10). Vreau să puteți fi în stare să spuneți despre El: „Hristos este pacea și tăria mea, viața și mângâierea mea, Medicul și Păstorul meu, Mântuitorul meu și Dumnezeuul meu”.

De ce vreau să subliniez acest lucru? Fac asta pentru că doar în Hristos „locuiește toată plinătatea” (Col. 1:19), pentru că doar în El se găsește provizia deplină a tot ceea ce avem nevoie pentru sufletele noastre. În noi înșine, noi toți suntem ființe sărace și goale, lipsite de neprihănire și pace, lipsite de putere și mângâiere, lipsite de curaj și răbdare, lipsite de puterea de a sta în picioare sau de a merge înainte, sau de a progresa în această lume rea. De aceea, doar în Hristos se găsesc toate aceste lucruri: harul, pacea, înțelepciunea, neprihănirea, sfințirea și răscumpărarea (1 Cor. 1:30). Noi nu putem fi creștini puternici decât în măsura în care trăim hrănindu-ne din Hristos. Noi creștem doar atunci când eul este nimic și când Hristos este toată sursa încrederii noastre. Doar atunci suntem înarmați pentru bălălia vieții și doar atunci vom birui. Doar atunci vom fi pregătiți pentru călătoria vieții și vom putea înainta cu succes. Adevăratul secret al prosperității spirituale este să trăim din Hristos, să ne extragem totul din Hristos, să facem totul în puterea lui Hristos și să privim întotdeauna către Hristos.



Apostolul Pavel spunea: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Fil. 4:13).

Dragi tineri, L-am pus astăzi înaintea voastră pe Isus Hristos ca pe comoara sufletelor voastre, și vă invit să începeți prin a merge la El, dacă vreți să alergați așa încât să căpătați viața veșnică. Faceți din aceasta primul vostru pas: *mergeți la Hristos*. Vreți să vă consultați prietenii? El este cel mai bun Prieten: El „este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate” (Prov. 18:24). Vă simțiți nevrednici din cauza păcatelor voastre? Nu vă temeți, căci sângele Lui vă spală de toate păcatele. El spune: „De vor fi păcatele voastre cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1:18). Vă simțiți slabi, incapabili să Îl urmați? Nu vă temeți, căci El vă va da puterea să deveniți fii ai lui Dumnezeu. El vă va da Duhul Sfânt care să locuiască în voi și să vă pecetluiească drept copiii Lui. El vă va da o inimă nouă și va pune în voi un duh nou (Ezec. 36:20). Sunteți tulburați și atacați de neputințele voastre specifice? Nu vă temeți, căci nu există niciun duh rău pe care Isus să nu îl poată alunga. Nu există nicio boală a sufletului pe care El să nu o poată vindeca. Simțiți îndoieli și temeri? Alungați-le: „Veniți la Mine” (Matei 11:28), spune El; „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). El cunoaște foarte bine inima unui tânăr. El cunoaște încercările și ispitele voastre, greutatea și dușmanii voștri. În vremea când a trăit pe Pământ, El a fost asemenea voastră, un tânăr ce a locuit la Nazaret. El cunoaște prin propria experiență

ce se află în mintea unui tânăr. El poate fi mișcat ca să aibă compasiune pentru neputințele voastre, căci El însuși a suferit fiind ispitit (Evrei 2:18; 4:15). Cu siguranță că veți fi fără scuze dacă vă veți îndepărta de un astfel de Mântuitor și Prieten. Iată care este lucrul pe care vă cer să-l faceți astăzi: dacă iubiți viața, căutați să Îl cunoașteți pe Isus Hristos.

De asemenea, *nu uitați niciodată că nimic nu este atât de important ca sufletul vostru*. Sufletul vostru este veșnic. El va trăi pe veci. Lumea și tot ce este în ea vor trece, căci tot acest Univers, pe cât pare de ferm, solid, frumos și bine rânduit, va ajunge la un sfârșit. „Pământul, cu tot ce este pe el, va arde” (2 Petru 3:10). Lucrările oamenilor de stat, ale scriitorilor, ale pictorilor și arhitecților au toate o viață scurtă, iar sufletele voastre vor ajunge să trăiască mai mult decât acestea. Glasul îngerului va proclama într-o zi că „nu va mai fi nicio zăbavă” (Apoc. 10:6), dar acest lucru nu va fi spus niciodată despre sufletele voastre.

Vă implor, încercați să conștientizați faptul că sufletele voastre sunt un lucru pentru care merită să trăiți. Sufletul este acea parte din voi care ar trebui să fie luată întotdeauna în considerare mai înainte de orice. Niciun loc și nicio preocupare nu sunt bune, dacă vă rănesc sufletul. Niciun prieten și niciun tovarăș nu merită încrederea voastră, dacă ei tratează cu ușurătate preocupările sufletelor voastre. Omul care vă rănește persoana, averea sau caracterul, vă face doar o daună trecătoare. Adevăratul vostru dușman este cel care caută să vă

rănească sufletul.

Gândiți-vă pentru o clipă la rostul pentru care ați fost trimiși în lume. Voi nu existați aici ca să mâncați, să beți și să vă complăceți în dorințele firii pământești; nu ca să îmbrăcați doar trupul vostru și să umblați după poftele lui, încotro v-ar îndrepta ele; nu doar pentru a munci, dormi, râde, vorbi și bucura, gândindu-vă doar la lucrurile trecătoare. Nu, voi ați fost creați pentru ceva mult mai înalt și mai bun decât asta, fiind puși aici pentru a vă pregăti pentru eternitate. Trupul vostru a fost menit să fie o casă pentru sufletul vostru nemuritor. Este o sfidare la adresa lui Dumnezeu ceea ce mulți fac, anume să facă din suflet un slujitor al trupului, nu din trup un slujitor al sufletului...

Dragi tineri, Dumnezeu nu ia seama la fața omului (F.A. 10:34). El nu Se uită la haina, avuția, rangul sau poziția nimănui. El nu Se uită la noi cu ochi omenești. Cel mai sărac dintre sfinții care a trăit vreodată este mai nobil înaintea Lui decât cel mai bogat păcătos care a murit vreodată într-un palat. Dumnezeu nu Se uită la bogățiile, titlurile, educația, frumusețea omului sau orice alt lucru de felul acesta. Singurul lucru la care Dumnezeu Se uită este *sufletul nemuritor*. Iar El îi măsoară pe toți oamenii printr-un singur standard, o singură măsură, un singur test, un singur criteriu, anume *starea sufletelor lor*.

Nu uitați acest lucru. Păstrați-l înaintea voastră dimineață, la prânz și seara, și căutați binele sufletului vostru. Ri-

dicați-vă în fiecare zi din paturile voastre cu dorința ca sufletele voastre să prospere, și puneți-vă capul seara pe pernă cercetându-vă cu seriozitate pentru a vedea ce se petrece cu adevărat în sufletele voastre... Puneți sufletul vostru nemuritor înaintea ochilor minții voastre, iar când oamenii vă întreabă de ce trăiți în felul acesta, răspundeți-le în spiritul lui: „Eu trăiesc pentru sufletul meu”. Credeți-mă, vine cu iuțelă ziua când sufletul va fi singurul lucru la care oamenii se vor gândi, iar singura întrebare cu adevărat importantă va fi aceasta: „Este sufletul meu pierdut sau mântuit?”...

De asemenea, fiți hotărâți ca, atâta vreme cât trăiți, *Biblia să fie călăuza și sfătuitoarea voastră*. Biblia este darul îndurător al lui Dumnezeu pentru sufletul omului păcătos, harta după care el trebuie să se ghideze în cursul vieții lui, dacă vrea să capete viața veșnică. Tot ceea ce avem nevoie să știm ca să avem parte de pace, sfințenie și fericire, este prezentat din belșug în Biblie. Dacă tânărul vrea să știe cum să-și înceapă bine viața, să ia aminte la ceea ce David spunea: „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău” (Ps. 119:9).

Dragi tineri, vă provoc și vă îndemn să vă faceți un obicei de a citi Biblia și să nu lăsați ca acest obicei să fie distrus. Nu lăsați ca batjocura prietenilor, nici ca obiceiurile rele din familia în care trăiți să vă împiedice să faceți acest lucru. Fiți hotărâți nu doar să *aveți* o Biblie, ci să vă faceți și timp ca să o *citiți*... Ea este cartea din care regele David și-a extras înțelepciunea și priceperea. Ea

este cartea pe care tânărul Timotei a cunoscut-o din fragedă pruncie. Nu vă rușinați niciodată să o citiți. Nu „nesocoti Cuvântul” (Prov. 13:13).

Citiți Biblia *rugându-vă* și cerându-I lui Dumnezeu harul Duhului Său, care să vă facă în stare să o înțelegeți... Citiți Biblia *cu reverență*, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, nu al omului, crezând implicit că ceea ce ea aprobă este drept și ceea ce condamnă ea este greșit. Fiți ferm convinși că orice doctrină care nu este susținută de testul Scripturii este falsă. Acest lucru vă va păzi ca să nu fiți purtați încoace și încolo de opiniile periculoase și de învățăturile greșite din aceste vremuri. Fiți ferm convinși că orice *faptă* din viața voastră care este contrară Scripturii este un lucru păcătos și trebuie lepădat. Aceasta va rezolva multe tulburări ale conștiinței și va dezlega nodurile multor îndoieli. Aduceți-vă aminte cât de diferiți au fost cei doi regi din Iuda în felul în care au citit Cuvântul lui Dumnezeu: Ioiachim l-a citit bine, dar de îndată ce a făcut asta, a rupt pergamentul în bucăți și l-a aruncat în foc (Ier. 36:23). De ce? Pentru că inima lui s-a răzvrătit împotriva Domnului și s-a hotărât în sine sa să nu asculte de El. Iosia l-a citit și el, și de îndată și-a rupt hainele și a strigat cu putere după ajutorul Domnului (2 Cron. 34:19). De ce? Pentru că inima lui era blândă și ascultătoare. El a fost gata să facă tot ceea ce Scriptura i-a arătat că era îndatorirea lui. O, dacă l-ați urma pe al doilea dintre ei, nu pe primul!

Citiți Biblia *cu regularitate*. Aceasta este singura cale de

a fi „tari în Scripturi” (F.A. 18:24). O citire grăbită a Bibliei, când și când, nu vă va face prea mult bine. În orice caz, nu vă veți familiariza niciodată cu comorile ei sau să simțiți sabia Cuvântului potrivită în mâinile voastre în ceasul luptei. Dar echipați-vă mintea cu Scriptura citind-o cu sârguință, și veți descoperi curând valoarea și puterea ei. În momentele ispitei, pasajele Bibliei se vor ridica în inimile voastre. În perioadele de îndoială, poruncile ei se vor ivi în mințile voastre. Făgăduințele ei vor veni în gândurile voastre în momentele de descurajare. Așa veți avea parte de realitatea cuvintelor lui David: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Ps. 119:11); și ale lui Solomon: „Ele te vor însoți în mersul tău, te vor păzi în pat, și îți vor vorbi la deșteptare!” (Prov. 6:22).

Insist mai mult pe aceste lucruri pentru că aceasta este o epocă a lecturii. Numărul cărților publicate pare nesfârșit, chiar dacă puține dintre ele sunt cu adevărat folositoare. Pare că asistăm la un război al cărților și publicațiilor ieftine. Ziarele de orice fel abundă, iar tonul unora, care au tirajele cele mai mari, vorbește despre gusturile lumii de astăzi. În mijlocul potopului de cărți periculoase, eu pledez în favoarea cărții Domnului nostru și vă chem să nu uitați de cartea sufletului. Nu faceți așa încât ziarele, nuvelele și romanele să fie citite, în vreme ce cuvintele lui Dumnezeu date prin profeți și apostoli să zacă disprețuite. Nu lăsați ca lecturile incitante și stricate să vă atragă atenția, în vreme ce zidirea și sfințirea prin Cuvântul

lui Dumnezeu să nu-și găsească niciun loc în mintea voastră.

Dragi tineri, dați-i Bibliei cinstea cuvenită în fiecare zi a vieții voastre. Orice altceva ați citi, citiți Biblia mai înainte de orice. De asemenea, păziți-vă de cărțile rele, căci ele abundă în vremurile acestea. Luați aminte la ceea ce citiți. Suspiciunea mea este că mai multe răni sunt făcute sufletelor în felul acesta decât își închipuie majoritatea oamenilor că ar fi posibil. Prețuiți toate cărțile în măsura în care ele sunt în acord cu Scriptura. Cele ce sunt cel mai aproape de Scriptură sunt cele mai bune, iar cele ce sunt departe de Biblie și contrare ei sunt cele mai rele.

*Nu vă faceți niciodată prieteni apropiați dintre cei care nu sunt prieteni cu Dumnezeu.* Înțelegeți-mă, nu vorbesc aici despre *rude*. Nu vreau să spun că n-ar trebui să aveți nimic de-a face cu cei care nu sunt creștini adevărați. Așa ceva nu este nici posibil, și nici de dorit în această lume. Creștinismul nu îi cere niciunui om să fie lipsit de politețe.

Credeți-mă că *importanța acestui sfat nu poate fi exagerată*. N-aș putea descrie care sunt rănilile făcute prin asocierea cu tovarăși sau prieteni păcătoși. Diavolul are puține ajutoare mai bune decât aceștia în ruina sufletului omului. Dacă îi permiteți să se folosească de astfel de ajutoare, lui îi pasă prea puțin de toată armura cu care ar trebui să fiți înarmați împotriva lui (Efes. 6:13-18). El știe foarte bine că toată educația voastră bună, toate obiceiurile morale învățate de timpuriu, toate predicile, cărțile, și toate sfaturile bune ale părinților vă

vor fi de foarte puțin folos dacă vă lipiți de prieteni neevlavi-oși. Ați putea să vă împotriviți multor ispite fătășe, să refuzați multe capcane pe care le puteți vedea ușor, dar să vă ruinați viețile acceptând o prietenie cu cineva nesfânt. Acel capitol îngrozitor care descrie purtarea stricată a lui Amnon față de Tamar începe cu aceste cuvinte înfricoșătoare: „Amnon avea un prieten, numit Ionadab, fiul lui Șimea, fratele lui David. Și Ionadab era un om foarte șiret” (2 Sam. 13:3).

Trebuie să vă aduceți aminte că noi toți suntem ființe înclinare către imitare. Poruncile ne pot învăța, dar exemplul altora este ceea ce ne atrage. În noi toți există această înclinație constantă de a umbla pe căile pe care umblă cei în compania cărora trăim. Cu cât ni se par aceștia mai plăcuți, cu atât mai puternică va fi înclinația de a-i imita. Chiar fără să ne dăm seama, ei influențează gândirea și alegerile noastre, iar noi renunțăm gradual la ceea ce lor nu le place și ne însușim lucrurile plăcute lor, ca să putem deveni prieteni mai apropiați cu ei. Cel mai rău este că ne însușim mai repede căile lor de a trăi în lucruri rele decât în lucrurile bune. Din nefericire, nu sănătatea este contagioasă, ci boala. Este mult mai ușor să iei o viroză de la cineva decât să îi dai sănătate. Este mult mai ușor de distrus credința, decât să o facem să crească și să prospere.

Dragi tineri, vă cer să puneți aceste lucruri la inimă. Înainte de a-i permite cuiva să vă fie tovarăș constant, înainte de a vă însuși obiceiul de a-i spune totul și de a merge la acea persoană cu toate necazurile și toate plăcerile voastre, înainte de



a face aceasta, gândiți-vă la ceea ce v-am spus. Puneți-vă această întrebare: „Va fi aceasta o prietenie folositoare pentru sufletul meu sau nu?”

Cu adevărat „tovărășiile rele strică obiceiurile bune” (1 Cor. 15:33). Aș vrea ca acest pasaj să fie scris la fel de mult în inimile noastre pe cât este scris în cărți. Prietenii buni sunt printre cele mai mari binecuvântări de care ne putem bucura. Ei ne pot păzi de multe rele, ne pot încuraja în umblarea noastră, ne pot spune un cuvânt la timpul potrivit, ne pot îndrepta către Cer și să ne încurajeze în felul acesta. Dar un prieten rău este o mare nenorocire, o greutate care ne târăște continuu în jos și ne leagă cu lanțuri de lucrurile lumesti. Dacă veți accepta tovărășia unui om necredincios, cel mai probabil că veți ajunge asemenea lui în final. Aceasta este consecința generală a tuturor prieteniiilor de felul acesta. Cel bun se duce în jos după cel rău, dar cel rău nu merge în sus după cel bun. Pietrele aruncate la vale se vor rostogoli constant în jos. Vechiul proverb este foarte adevărat: „Hainele și prietenii spun adevărul despre caracterul omului”. „Spune-mi cu cine te întovărășești”, spunea vechiul proverb, „și îți spun cine ești”.

Am insistat mai mult asupra acestui aspect pentru că el are de-a face mai mult cu viitorul vostru decât pare la prima vedere. Dacă vă veți căsători vreodată, este mai probabil că vă veți alege un soț sau o soție dintre prietenii voștri. Dacă Ioram, fiul lui Iosafat, nu s-ar fi împrietenit cu familia lui Ahab,

cel mai probabil că nu s-ar fi însurat cu fiica lui Ahab (2 Împ. 8:18). Și cine poate evalua importanța unei alegeri corecte în privința căsătoriei? Acesta este un pas care, potrivit proverbului vechi, fie îl împlinește pe om, fie îl distruge. Fericirea voastră în viața de acum și în cea veșnică poate să depindă de această alegere. Soțul sau soția voastră va fi fie un ajutor pentru sufletul vostru, fie o pacoste, căci nu poate fi cale de mijloc. El sau ea fie va înflăcăra credința din inimile voastre, fie va arunca asupra ei cu apă rece până o va stinge. Pentru creștinismul vostru, soțul ori soția va fi ori aripi, ori funii; ori putere, ori pierzare, potrivit caracterului lor. Cel ce găsește o soție bună, cu adevărat „găsește fericirea” (Prov. 18:22); dar dacă cel puțin aveți dorința să găsiți un astfel de partener, fiți atenți cum vă alegeți prietenii.

Poate că vă întrebați ce fel de prieteni să vă alegeți. Ei bine, alegeți-vă prieteni care să fie de folos pentru sufletele voastre, prieteni pe care îi puteți respecta cu adevărat, prieteni pe care v-ar plăcea să îi aveți aproape de voi pe patul morții, prieteni care trăiesc Biblia și care nu se tem să vorbească despre ea, prieteni de care nu vă veți rușina că i-ați avut atunci când Hristos va veni în ziua judecății. Urmați exemplul pe care David vi-l dă, căci el spune: „Sunt prieten cu toți cei ce se tem de Tine, și cu cei ce păzesc poruncile Tale” (Ps. 119:63). Aduceți-vă aminte de cuvintele lui Solomon: „Cine umblă cu înțelepții se face înțelept, dar cui îi place să se înso-

țească cu nebunii o duce rău” (Prov. 13:20). Totodată, fiți siguri de faptul că tovrășiile rele în viața de acum constituie calea sigură de a vă obține tovrăși și mai rele în viața veșnică.

\* \* \*

Fragment din *Sfaturi pentru tineri*, Editura MAGNA GRATIA.

**J.C. Ryle** (1816-1900): episcop anglican și autor prolific; s-a născut la Macclesfield, Cheshire, Anglia.

# TINERII, AVERTIZAȚI DE PĂCAT

John Angell James (1785-1859)

„Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată” (Ecl. 11:9).

Fără a pretinde că tinerii din această generație ar fi mai stricați decât cei dinaintea lor, voi spune că interesele lor morale sunt acum expuse unor pericole mult mai variate și iminente de a pieri. Îmbunătățirea educației și răspândirea ei în vremurile moderne a produs un fel îndrăzneț și independent de a gândi, lucru care, chiar dacă în sine este un beneficiu, cere o măsură proporțională de înfrânare creștină pentru a împiedica o degenerare în destrăbălare. De asemenea, este posibil ca în ultimii ani, părinții să cedeze din rigoarea salutară a disciplinei în familie cu scopul declarat de a-și înțelege copiii mai bine. Comerțul este astăzi atât de extins, încât tinerii noștri sunt luați mai mult de sub atenția și privirile părinților și, prin urmare, sunt expuși mai mult la influența corupătoare a tovrășiiilor rele. Obiceiurile din societate tind în general către o viață tot mai scumpă și mai luxoasă. În plus, eforturile secrete, dar zeloase, ale ateismului de a se răspândi prin literatură, lucruri care, în încercarea de a submina credința, caută să distrugă orice fel de moralitate, au dus necredința și imoralitatea

la cote tot mai alarmante. Dar oricare ar fi cauzele, mi se pare indubitabil că mulțimi de tineri din zilele noastre sunt peste măsură de stricați și necredincioși. O astfel de stare a lucrurilor stârnește în minte toate simțămintele ca tată, predicator și patriot. Sunt cuprins de grijă pentru copiii mei și pentru tinerii din turma mea, din orașul meu și din țara mea.

Dragi tineri, voi veți fi tații următoarei generații. Mă simt foarte nerăbdător să le transmit urmașilor mei credința creștină, nu viciile. Luați aminte, deci, cu seriozitate, la ceea ce vreau să vă spun, pentru că vine din motivații curate și din afecțiune credincioasă.

Vă voi îndrepta atenția către acea parte solemnă a Sfințelor Scripturi pe care o găsiți în Eclesiastul 11:9... Nimeni nu a fost în stare să își formeze o gândire corectă pe această temă ca Solomon, căci nimănui nu i-au fost încredințate mai multe resurse pentru plăceri pământești ca lui, și nimeni nu s-a folosit mai nerăbdător de oportunitățile pe care el le-a avut în viață... De aceea, mărturia lui nu trebuie tratată ca pe criticile cinice ale unui ascet, care n-ar fi gustat niciodată din plăcerile simțurilor, ci ca venind de la unul care a băut din paharul lor până la fund și a descoperit că drojdiile de pe fundul lui nu erau decât suferință, pelin și otravă... (Ps. 75:8; Plâng. 3:19).

Explicat corespunzător, textul conține o afirmație ironică. Sub o aparentă permisiune, limbajul lui conține o interdicție foarte categorică și clară. Este ca și cum Solomon ar fi

spus: „Tânăr nechibzuit și senzual, care nu ai nicio idee despre fericire decât ca și cum ar fi izvorâtă din plăcerile cărnii și care bei continuu din paharul îmbătător al plăcerii lumești, urmează-ți cursul dacă ești hotărât să duci acest fel de viață. Satisface-ți poftele. Îngăduie-ți toate patimile. Nu te lepăda de nimic – mănâncă, bea și fii vesel. Ignoră avertismentele conștiinței. Călcă în picioare autoritatea revelației, dar să nu îți închipui că vei prospera întotdeauna pe căile păcatului sau că vei purta pentru totdeauna acel aer de veselie și triumf. Ziua judecății este aproape, și atunci vei fi chemat la judecată pentru toate aceste lucruri. Dumnezeu te vede acum și ține cont de toate căile tale, și într-o zi te va chema la judecata Lui și îți va da după faptele tale”.

În acest verset se sugerează că tinerii sunt foarte dependenți de plăcerile carnale. Așa a fost în fiecare generație și în fiecare țară. Este ceva foarte răspândit nu doar printre tineri, ci chiar și printre bătrânii și părinții lor să justifice sau să scuze parțial excesele lor vicioase. Nu de puține ori am auzit aceste cuvinte abominabile: „Tinerețea este pentru plăceri, vârsta adultă pentru muncă, iar bătrânețea pentru religie”. Este imposibil să găsim cuvinte care să descrie o minte care să conceapă o insultă mai grosolană sau mai șocantă ca aceasta la adresa lui Dumnezeu. Ea spune de fapt: „Când nu mă voi mai bucura de poftele mele sau nu voi mai umbla după câștiguri, atunci mă voi duce la Dumnezeu cu un trup și un suflet epuizate în slujba păcatului, a Satanei și a lumii”. Ar trebui să fim

convinși că răutatea monstruoasă și stricăciunea oribilă a acestei idei sunt suficiente pentru a-l șoca și înspăimânta chiar și pe cel mai nepăsător și mai încăpățânat păcătos din această lume.

Există multe lucruri care tind să fie prețuite de tineri în inimile lor și să justifice dragostea față de plăcerile senzuale în mințile lor. La vârsta lor, grija nu apasă asupra inimii, patimile sunt puternice, imaginația este plină de viață, sănătatea este bună, iar impulsul din partea societății se resimte în toată energia lui. Atracțiile prietenilor sunt puternice. Acesta, își imaginează tinerii, acesta este momentul fericit în care ei să se sature de plăceri. Ei cred că vor fi destul de statornici și după ce anotimpul tinereții va trece și că înfrânarea, moralitatea și credința vor veni toate în ordinea potrivită a naturii. Plăcerile lumești, împodobite cu hainele voluptuoase și podoabele meticuloase ale unei prostituate, apar în imaginația lor înflăcărată cu tot șarmul atrăgător al unei frumuseți cât se poate de fermecătoare. Ei se supun imediat influențelor acestora și consideră că lumea poate să le ofere toată fericirea pe care și-o doresc. Marea lor preocupare este să-și satisfacă plăcerile. Sufletul și toate preocupările sale vaste sunt neglijate pentru plăcerile poftelor carnale și sunt condamnate la degradarea de a acționa ca o simplă servitoare care să îi slujească pentru a se bucura de trup.

Dragi tineri, puteți justifica, fie în tribunalul, fie în cel al revelației, o astfel de cheltuire a dimineții existenței voastre, a

cele mai bune și mai frumoase părți din viețile voastre? Dacă există într-adevăr un Dumnezeu care v-a făcut și vă păstrează în viață, este oare rezonabil ca perioada tinereții să fie folosită într-o manieră urâtă înaintea Lui? Este oare aceasta calea de a vă asigura binecuvântarea Lui pe viitor?... Unde vi se spune că tinerii pot umbla nepăsători în tot felul de plăceri carnale? Pe ce pagină a Cărții adevărului lui Dumnezeu ați putea găsi astfel de îngăduințe pentru excesele tinereții, pe care vi le permiteți pentru voi înșivă și la care vă îndeamnă prietenii voștri cu minte puțină? „Vai de cei ce dis-de-diminează aleargă după băuturi ametoare, care șed până târziu noaptea și se înfierbântă de vin! Arfa și alăuta, timpanul, flautul și vinul le înveslesc ospețele; dar nu iau seama la lucrarea Domnului și nu văd lucrul mâinilor Lui” (Isaia 5:11-12).

Aceasta este mărturia Domnului, dată atât împotriva păcatelor tinereții, cât și împotriva păcatelor celor mai maturi. Oare nu menționează Sf. Pavel printre alte vicii că oamenii sunt „iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu” (2 Tim. 3:4)?... Nu există vreo îndatorire a adevăratei evlavii la care sunteți chemați în anii viitori care să nu folosească toată autoritatea ei asupra voastră.

De aceea, cum să fie tinerețea perioada plăcerii păcătoase? Cum să fie abandonată cea mai bună și cea mai influentă parte a existenței voastre în mod deliberat în mâinile viciilor? Aceasta este o idee îngrozitoare, respingătoare deoptrivă pentru rațiune și pentru revelație.



*Dacă umblați după plăcerea carnală ca țintă a anilor tinereții, luați aminte la felul cum vă va influența toate celelalte preocupări.* Acolo unde tinerii trăiesc astfel, aceasta influențează ce cărți citesc, cărți care nu sunt pioase sau care nu ajută cu nimic, ci sunt lecturi superficiale, fără greutate și care întinează. Romanele înflăcărâte, care stimulează firea pământească, poeziile obscene, muzica imorală, satirele împotriva personajelor religioase și argumentele împotriva revelației Scripturii sunt în general cărțile și distracțiile de care se bucură tinerii corupți și spurcați. Prin acestea, ei devin și mai stricați. Tiparnițele nu au trimis niciodată în lume șuvoaie mai spurcate de cărți ca în vremurile acestea. Pe piață se găsesc autori talentați, dar care hrănesc orice stricăciune din inimile tinerilor. Marele preot al literaturii de astăzi are tămâie de ars pe altarul lui pentru fiecare viciu, iar el își duce la pierzare victimele, împodobindu-le cu ghirlande din poezii sau romane.

*Distracțiile tinerilor care trăiesc în lucruri păcătoase sunt de aceeași natură cu lectura, discuțiile și tovărășiile lor – spurcate și care îi spurcă pe alții.* În general, acestea se găsesc la teatru. Teatrul este acel corupător al moralei publice, acea școală în care nu se învață nimic bun, ci tot ce este rău, acel seminar al viciilor, acea cale lată și înflorită spre groapa fără fund. În această privință, acolo tinerii nu găsesc piedici pe calea păcatului, nici avertismente împotriva necredinței, nici nu li se aduce aminte de judecata viitoare. Dimpotrivă, ei găsesc totul în aceste contexte pentru a-și aprinde patimile, pentru a-și

stârni dorințele rele și pentru a-și satisface pofta după vicii. Limbajul, muzica și tovărășia sunt toate adaptate pentru a hrăni gusturile senzuale și calculate pentru a dezbrăca mintea de orice este moral.<sup>1</sup> Mulțimi de tineri cândva relativ inocenți și fericiți și-au găsit pierzarea în ambele lumi din momentul în care picioarele lor au călcat pentru prima dată în sala contaminată a unui teatru. Până atunci, ei ignorau multe dintre căile viciilor... Prin urmare, când un tânăr dobândește și își satisface gustul pentru teatru, eu mă aștept ca tot caracterul său să se afle într-un pericol iminent în ce privește convingerile lui morale...

Cine va putea picta în culorile potrivite crima de a seduce și apoi de a abandona o femeie nevinovată? Și totuși, cât de răspândit este acest lucru! Ea – sărmana și nefericita victimă – este păcălită de promisiuni care nu au fost făcute niciodată ca să fie împlinite și, în cele din urmă, este abandonată ca un lucru fără valoare, pierdut și ruinat..., iar dacă trădătorul ei

---

<sup>1</sup> „Intenția autorului nu este de a afirma că toți cei ce frecventează teatrul ar fi depravați sau oameni răi. Nu încapе îndoială că multe persoane morale se află între admiratorii pieselor de teatru. Faptul că ei nu se pângăresc prin scenele pe care le văd sau prin limbajul pe care îl aud nu este o dovadă că teatrul n-ar fi imoral în tendințele și efectele lui și nici că n-ar exista nimic contagios doar pentru că unele persoane pot să nu fie afectate. Faptul că persoanele ocrotite de orice mijloc imaginabil ar fi înfrânate, scăpând neafectate, spune foarte puțin. Dar chiar în cazul lor, eu voi afirma că mintea nu este cu totul ferită de influență. Este posibil ca o ființă morală imperfectă (și așa sunt și cei mai buni dintre noi) să audă referințe lipsite de reverență la Cer, aluzii murdare, sentimente anti-creștine care sunt rostite în piesele de teatru fără să existe o deteriorare a purității minții?... Dacă am recunoaște că, ocazional, o persoană ar putea beneficia de pe urma pieselor satirice despre vicii (deși, că veni vorba, a râde de vicii nu este cea mai bună cale de a ajunge virtuos), oare nu ar trebui să mărturisim că, la un singur caz de influență benefică, descoperim o mie de cazuri de suflete ruinate?” (J. A. James, *Youth Warned*)

resimte orice durere sau remușcare, mila lui vine prea târziu pentru ea. El nu mai poate restabili pacea pe care a furat-o cu mână de criminal dintr-o inimă care era senină până când el i-a invadat pacea. El nu mai poate repara virtutea pe care a corupt-o. Nu mai poate reconstrui caracterul pe care l-a demolat... Da, seducătorul este mai puțin vinovat decât criminalul, dar oare cu cât mai puțin?<sup>2</sup> Acesta din urmă stinge viața imediat, pe când primul o face să se piardă treptat... Criminalul își riscă propria viață în comiterea crimei, pe când seducătorul nu se expune la niciun risc personal. Criminalul este vizitat de cea mai grea sentință pe care o poate aplica justiția țării, pe când seducătorul se poate bucura de libertate și poate continua în cariera sa de pustiitor de la o cucerire la alta. El poate sfida orice dreptate, în afară de cea a Cerului. Da, ticălosul vinovat și spurcat va fi primit în societatea la modă cu același entuziasm ca mai înainte, deși vine în mijlocul ei cu vinovăția victimei feminine proaspătă în sufletul său... Dacă cineva se va uita la aceste pasaje, și este vinovat de această mare fărădelege, să se gândească la vinovăția sa și să nu înceteze niciodată să plângă pentru păcatul lui, căutând iertare prin sângele lui Hristos... Oprește-te, tinere! O, fă o pauză înainte de a te hotărî să ruinezi două suflete simultan și să produci un amestec

---

<sup>2</sup> Autorul face comparație între un criminal, care curmă viața cuiva printr-un act de moment, pe când un seducător (aluzie la tinerii bărbați) distruge viețile tinerelor pas cu pas, vreme îndelungată. Era caracteristic în vremea autorului ca tinerii bărbați să seducă tinere naive, după care să le părăsească pentru o altă cucerire, lăsându-le în urmă cu reputația distrusă. Aceste lucruri sunt valabile în zilele noastre și în ce privește atitudinea adolescenților în relațiile cu băieții. – n.tr.

de păcat și ticăloșie pe care veșnicia însăși nu o va putea înțelege vreodată.<sup>3</sup>

În mijlocul bucuriei voastre păcătoase, sunteți oare fericiți în păcatele voastre?... Adunați, dragi tineri, toate durerile viciului – anxietatea care îl precedă și remușcarea care îl urmează, muștrările conștiinței și reproșurile prietenilor, teama de a fi descoperiți și rușinea de a fi descoperiți în plin păcat – și spuneți dacă nu depășesc toate acestea cu mult plăcerile păcatului... Ceea ce aveți nevoie este nașterea din nou, a inimii, prin Duhul Sfânt. Trebuie să vă nașteți din nou din Duhul și să fiți înnoiți în duhul minții voastre. Trebuie să aveți o inimă nouă, o gândire sfântă, o înclinație spirituală... Trebuie să fiți aduși să vă temeți de Dumnezeu ca principiu obișnuit de acțiune și să-L iubiți suprem, dragostea pentru El fiind pasiunea care să stăpânească peste sufletele voastre. Sub o convingere profundă a păcatului, trebuie să manifestați „pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos” (F.A. 20:21). Trebuie să fiți îndreptați prin credință și să aveți pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.

Trebuie să fiți sfințiți prin adevărul și Duhul lui Dumnezeu. Fără sfințenie, nimeni nu-L va vedea pe Domnul (Evrei 12:14). Harul lui Dumnezeu care aduce mântuirea trebuie să vă învețe nu numai să respingeți nelegiuirea și poftele lumești,

---

<sup>3</sup> „Eu nu aş arunca blamul pentru chestiunea seducției doar pe umerii bărbaților. Nu puține sunt tinerele cărora li s-ar aplica în zilele noastre descrierea făcută de Solomon pentru femeia ispititoare”. (J. A. James, *Youth Warned*)

ci și să trăiți cumpătat, în neprihănire și evlavie în această lume rea (Tit 2:12). Doar moralitatea nu va fi suficientă... Ea vă poate îmbunătăți interesele trecătoare, ca oameni, vă va diminua condamnarea ca păcătoși, dar nu vă va da dreptul la caracterul de creștini în această lume și nici nu va fi urmată de slavă, cinste, nemurire și viață veșnică după ziua judecății. Este extrem de probabil ca, dacă veți fi mulțumiți cu a fi morali, neglijând evlavia, s-ar putea să nu vă păstrați mult timp nici măcar virtuțile morale în care credeți. Ispitele vă pot asalta, fiind prea puternice pentru orice altceva decât pentru acea credință în Hristos care Îl cheamă în apărarea ei pe Cel Atotputernic. Într-un moment de neveghere, s-ar putea să deveniți victimele acelor dușmani spirituali care vă pândesc ca să vă înșele. Numai Dumnezeu vă poate păzi...

Dragi tineri, păcatul este înșelător... Viciile sunt mai plăcute, apoi devin ceva ușor de făcut, apoi ele ajung încântătoare, apoi frecvente, apoi obișnuite, apoi statornice. Așa ajunge omul împiedicat să se pocăiască, după care devine încăpățânat, apoi se hotărăște să nu se pocăiască niciodată, și așa ajunge blestemat.

„Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55:7). La Domnul este îndurare, ca să fie de temut, și răscumpărare deplină, ca să fie căutat. Dumnezeu vrea chiar și acum să Își arate bunătatea. Isus Hristos „poate să îi mântuiască în

chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7:25). Oprește-te, gândește-te, pocăiește-te, crede și fii sfânt.

\* \* \*

Fragment dintr-o predică rostită la Carrs Lane Meeting House, pe 4 ianuarie 1824.

**John Angell James** (1785-1859): predicator și autor congregaționalist; s-a născut la Blandford, Dorsetshire, Anglia.



# ÎNDEMNURI LA CUMPĂTARE ȘI ÎNFRÂNARE

Matthew Henry (1662-1714)

„Sfătuiește-i de asemenea pe tineri să fie cumpătați” (Tit 2:6).

*Iată care este învățătura de aici: marea îndatorire a tuturor tinerilor este să fie cumpătați. Mă voi strădui acum să arăt... ce presupune acest lucru, când vă îndemnăm să fiți cumpătați. Voi rămâne la termenul original folosit în text și voi arăta sensurile lui variate. El este același cuvânt folosit pentru a prezenta a treia parte din îndatorirea noastră creștină și prezentat ca prima dintre cele trei lecții pe care harul lui Dumnezeu ne învață: „Să trăim... cu cumpătare” (Tit 2:12). În alt pasaj, el este pus ultimul între trei haruri creștine deosebite: Dumnezeu ne-a dat un duh de „putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Tim. 1:7)... Acordă-i acestui îndemn atenția deplină, și vei vedea că îți va spune că tinerii sunt chemați la următoarele lucruri:*

*Trebuie să fii atent și veghetor, nu pripit și nepăsător. A fi cumpătați înseamnă să ne folosim rațiunea pentru a gândi cu propria minte și a dialoga cu inimile noastre. Înseamnă să folosim acele puteri și abilități nobile prin care suntem deosebiți și superiori față de animale, având în vedere acele scopuri*



mărețe pentru care am fost înzestrați cu aceste abilități. Suntem chemați să facem aceasta ca să nu fi primit harul lui Dumnezeu în zadar (2 Cor. 6:1), dar fiind ființe raționale, trebuie să acționăm rațional... așa cum este potrivit. Tu ai învățat să vorbești pe când erai copil, dar când vei învăța să gândești, adică să gândești cu seriozitate?... Când vei ajunge să înțelegi măreția aceluși Dumnezeu cu care ai de-a face și importanța acelei veșnicii înaintea căreia te afli, atunci vei vedea că este timpul să gândești!

Este timpul să te uiți în jurul tău! Învață să te gândești nu numai la ceea ce este chiar în fața ta, care îți izbește simțurile și îți modelează imaginația, ci și la cauzele, consecințele și scopurile lucrurilor. Învață să descoperi adevăruri – să le compari între ele, să le explici și să le aplici la tine însuși, și să vezi ce sens au. Nu te fixa pe ceea ce îți vine prima oară în minte, ci pe ceea ce ar trebui să ocupe locul dintâi și care merită să fie luat în considerare mai presus de altele. Mulțimi de oameni pier pentru că nu gândesc. Lipsa gândirii este cauza pierzării a mii de oameni, și multe suflete scumpe pier din simpla nepăsare. „Așa vorbește acum Domnul oștirilor: „Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!” (Hag. 1:5).

Retrage-te în propriul suflet și începe să îl cunoști. Va fi cea mai profitabilă cunoaștere pe care ți-o poți însuși și va fi de cel mai bun folos pentru tine...

Fă-ți timp să gândești, dorește-ți să fii singur din când în

când, și nu lăsa singurătatea și retragerea să fie prilejuri de agitație pentru tine, căci ai o inimă cu care să poți vorbi și un Dumnezeu aproape de tine, cu care poți avea o părtășie plăcută.<sup>1</sup>

*Învăță să gândești cu mintea ta.* Dumnezeu te cheamă să faci acest lucru: „Veniți totuși să ne judecăm” (Isaia 1:18). Eu nu doresc să înțelegi lucrurile într-un fel credul, ci să le cercetezi cu imparțialitate ca acei nobili bereeni, care cercetau zilnic Scriptura, ca să vadă dacă lucrurile erau așa cum le spuneau apostolii (F.A. 17:11). Creștinismul curat și evlavia serioasă nu se tem de cercetarea unei minți libere, dar disprețuiesc răutatea neputincioasă a unuia cu prejudecăți...

*Învăță să gândești cu propria minte, să gândești tu însuși, să te gândești cum să aplici acele lucruri în viața ta.* Gândește-te la ceea ce ești și la ceea ce ești capabil să faci. Gândește-te cine te-a creat, pentru ce ai fost creat și pentru ce scop ai fost înzestrat cu puterea rațiunii... Gândește-te, așadar, dacă nu este timpul, oricât de tânăr ai fi, să începi să ai credință în Hristos și să intri pe poarta cea strâmtă (Matei 7:13-14).

În ceea ce privește acțiunile tale... gândește-te la ceea ce vrei să faci înainte de a face, ca să nu ai prilej ulterior să te pocăiești. Nu face nimic din pripă... Gândește-te la calea pe care mergi asigurându-te că este o cale dreaptă. Unii oameni se

---

<sup>1</sup> Autorul nu susține ideea de meditație contemplativă sau un soi de misticism, ci o cercetare atentă, în liniștea spațiului privat, înaintea lui Dumnezeu și în părtășie cu Dumnezeu în Cuvântul Lui, așa cum se poate observa în contextul mai larg al acestui îndemn. – n.tr.

mândresc cu faptul că sunt neglijenți. Dacă le spui de un lucru de care au fost avertizați, ei vin cu scuza că nu s-au gândit niciodată la acel lucru. Lor nu le pasă de ceea ce li se spune și nici nu s-au gândit la acele lucruri. Așa că se laudă cu rușinea lor. Dar tu să nu fii atât de neglijent... Eu încep să am nădejde pentru tineri când ei încep să-și îndrepte inima spre toate acele lucruri care le sunt spuse și să se gândească la ele cu rațiunea unor oameni cu judecată și cu grija cuvenită.

*Trebuie să fii atent și prudent, nu încăpățânat și tare de cap.* Cuvântul din textul nostru inițial este tradus prin „cum-pătat” (Tit 2:5). Nu trebuie doar să gândești rațional, ci după ce ai făcut asta, trebuie să și acționezi înțelept... Umblă cu atenție: privește înaintea ta, în jurul tău, ia seama la calea pe care mergi și alege calea cea dreaptă – „nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți” (Efes. 5:15). Scopul vieții lui David în această lume a fost acesta: „Mă voi purta cu înțelepciune pe o cale neprihănită”, iar rugăciunea lui a fost aceasta: „[Doamne,] când vei veni la mine?” (Ps. 101:2). De aceea, noi vedem scopul vieții lui împlinit și vedem că a primit răspuns la rugăciunea lui: „David izbutea în tot ce făcea, și Domnul era cu el” (1 Sam. 18:14)...

Leapădă nebuniile copilărești, și nu gândi și nu vorbi ca un copil... Ține de înțelepciunea celui priceput să-și înțeleagă propria cale, propria ocupație [și] să nu o critice aspru pe a altora. Această înțelepciune va fi folositoare în toate situațiile pentru a te învăța ce lucruri să faci și ce pași să iei... „Fiule, fii

înțelept... dobândește înțelepciunea, și cu tot ce ai, dobândește pricepera” (Prov. 27:11; 4:7)... Nu spune: „Voi face cutare și cutare lucru. Sunt hotărât să fac asta... indiferent dacă mi s-ar spune că greșesc! Voi merge pe calea inimii mele, orice m-ar costa”. Niciodată să nu ai alte dorințe decât cele călăuzite de înțelepciune... Consultă-te cu cei înțelepți și buni. Întreabă-i ce ar face dacă ar fi în cazul tău, și vei descoperi că „biruința vine prin marele număr de sftnici” (Prov. 11:14)...

Dar vrei să fii înțelept? Vrei nu doar să fii considerat înțelept, ci să fii cu adevărat înțelept? *Atunci studiază Scriptura*. Prin ea, vei căpăta mai multă pricepere decât bătrânii sau decât toți învățătorii tăi (Ps. 119:99-100). Observă purtarea rea a altora și ia-ți ca model viața celor ce fac binele și fii avertizat de cei ce fac răul. Privește-i pe ambii, și primește învățătura.

Dar mai ales fii sincer cu Dumnezeu în rugăciune, cerându-I înțelepciune, așa cum a fost Solomon. Rugăciunea lui a fost deopotrivă plăcută, cât și convingătoare în Cer. Dacă vreunui tânăr „îi lipsește înțelepciunea” și este conștient de asta, el este îndrumat ce să facă, iar calea pe care trebuie să meargă este clară: „Să o ceară de la Dumnezeu” (Iacov 1:5). El este încurajat să o ceară, „căci Domnul dă înțelepciune”. El o oferă (Prov. 2:6) și Îi face plăcere să o dea, ba chiar o dă cu generozitate. El are un ochi deosebit îndreptat către tineri în a dărui această binecuvântare, deoarece Cuvântul Său a fost

scris pentru a-i da tânărului „cunoștință și chibzuință” (Prov. 1:4)... Există o făgăduință explicită că oricine caută corect înțelepciunea, nu va căuta în zadar. Aceasta nu este o făgăduință probabilă, ci de cea mai mare siguranță: „i se va da” (Iacov 1:5). Și pentru toți credincioșii adevărați, Hristos însuși este și va fi făcut înțelepciunea lui Dumnezeu (1 Cor. 1:30).

*Trebuie să fii smerit și modest, nu mândru și îngâmfat...*  
Eu am văzut, din puțina interacțiune cu lumea, că mai mulți tineri au pierit ca urmare a mândriei decât din cauza vreunei poftă. De aceea, îngăduie-mi să insist înaintea ta cu toată seriozitatea și să vin cu un avertisment mai serios decât în mod obișnuit. „Prin harul, care mi-a fost dat, eu îi spun fiecăruia dintre voi...” Dar ce anume ni se spune aici ca venind de la Dumnezeu și de interes universal? Iată: nimeni „să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine” (Rom. 12:3).

Păstrează gânduri smerite despre tine, despre abilitățile tale exterioare și interioare, despre realizările tale și despre toate performanțele tale – toate lucrurile pe care le consideri merite și realizări... Să nu se laude cel frumos cu frumusețea lui, nici cel deștept cu mintea lui, căci nu poate exista o diminuare mai mare a slavei cuiva decât ca acel om să spună despre sine că este frumos sau spiritual... Bucură-te mai mult să spui și să faci ceea ce este demn de laudă decât să fii lăudat pentru aceste lucruri, căci „ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit” (1 Cor. 4:7)? Și ce lucru ai primit de care să nu fi abuzat? De

aceea, de ce să te lauzi?

Menține-ți o conștientizare constantă a defectelor și neputințelor tale. Gândește-te cât de multe astfel de lucruri sunt în tine, cât de multe spui și faci în fiecare zi, de care ai motive să te rușinezi și pentru care să te smerești... Insistă mult pe considerațiile smerite și pe lucrurile care tind să smerească părerea înaltă despre tine însuși. Păstrează un simțământ umil al dependenței tale constante de Hristos și de harul Său, fără de care nu ești nimic și fără de care în curând ai fi mai rău decât nimic.

Nu te crede prea înțelept, prea bun, prea mare pentru a fi muștrat pentru lucrurile greșite și ca să înveți să faci lucrurile mai bine. Când vei avea o vârstă de două sau de trei ori mai mare, nici măcar atunci nu vei fi prea bătrân pentru a învăța și a crește în înțelepciune. „Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască” (1 Cor. 8:2). De aceea, cel care se crede înțelept, se crede așa doar în mintea lui, și poate să pară înaintea altora, dar „să se facă nebun ca să ajungă înțelept” (1 Cor. 3:18)... Nu fi încrezător în propria judecată, nici părtinitor, nici nu-i privi cu dispreț pe cei care nu gândesc ca tine... Să nu-ți fie rușine de nimic altceva decât de păcat... Nu poate fi o rușine mai mare pentru tine decât să trăiești nepăsător. Nu te ridică mai presus de cerințele credinței, ca și cum ar fi nedemn de tine să te rogi, să ascuți Cuvântul și să te alături altora în devoțiune, căci acestea sunt în adevăr cea mai mare onoare de care ai putea avea parte pentru a-

L cinsti pe Dumnezeu...

*Trebuie să fii înfrânat și să te lepezi de tine însuși, nu să te complaci în poftele tale.* Aici vorbim despre același cuvânt din text care este tradus în versetul 2 prin „cumpătat”, și aceasta este una dintre lecțiile pe care până și bătrânii trebuie să le învețe. Unii cred că el s-ar referi la „consumul moderat de carne și băutură”... De aceea, vreau să îi avertizez pe tineri să fie îngroziți de păcatul *beției*. Ține-te la distanță de el. Evită toate manifestările ei, și nu te apropia de alcool. El și-a ucis miile lui, ba chiar zecile de mii de tineri. Beția le-a ruinat sănătatea, a adus boli asupra lor și i-a ucis din floarea vârstei. Cât de mulți cad fără milă în mâinile acestei poftă animale!... Ar trebui să tremuri gândindu-te la cât de fatale sunt consecințele beției, la cât de nepotrivit ai fi să Îl slujești beat pe Dumnezeu în ceasul serii și chiar în treburile tale de a doua zi... și totuși acesta nu este efectul ei cel mai rău, pentru că ea stinge convingerile de păcat și scânteile devoțiunii, și Îl stârnește pe Duhul harului să Se retragă. Beția va fi pierzarea veșnică a păcătosului dacă nu se pocăiește și nu este iertat de ea la timp. Cuvântul lui Dumnezeu a spus aceasta, și ceea ce el spune, nu poate fi retras, căci nimeni nu poate contrazice adevărul că bețivii „nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Cor. 6:9)... Dacă ai vedea diavolul punând paharul beției în mâna ta, îndrăznesc să spun că *nu l-ai accepta*. Dar poți fi sigur că ispita beției vine de la el. De aceea, ar trebui să fii îngrozit de alcool de îndată ce l-ai vedea. Dacă ai vedea otrava pusă

în pahar, *nu ai bea din el*. Iar dacă beția este provocatoare la adresa lui Dumnezeu și dacă ea îți ruinează sufletul, atunci trebuie să o socotești mai rea decât otrava. Ea este mai rea decât moartea, căci este ca Iadul turnat în pahar. Atunci de ce să nu-l refuzi?... Dacă participi la Masa Domnului Isus, ai îndrăzni să iei parte din paharul Domnului și apoi din paharul diavolilor? Fiind făcuți împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, creștinii trebuie să învețe bine lecția pe care mama lui Solomon i-a dat-o: „Nu se cade împăraților, Lemuele, nu se cade împăraților să bea vin, nici voievozilor să umble după băuturi tari” (Prov. 31:4).

Astfel, nu este potrivit pentru creștini să bea vin decât cu mare moderație, pentru „ca nu cumva, bând, să uite Legea”, să uite Evanghelia (Prov. 31:4-5)... Învață de timpuriu să îți găsești plăcerea în desfătările potrivite și spirituale, și apoi gura ta nu va gusta din acele plăceri animalice. Teme-te ca nu cumva, satisfăcând plăcerile și poftele trupului, să ajungi, puțin câte puțin, să îți însușești caracterul întinat al aceluia care au ajuns „iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu” (2 Tim. 3:4). Trupul este făcut să fie slujitor al sufletului, și trebuie tratat în consecință. Trebuie să îi dăm, așa cum trebuie să le dăm robilor noștri, ceea ce este drept și corect. De aceea, dă-i trupului ce este potrivit, dar nu-l lăsa să te stăpânească... ci leapădă-te de tine însuși. În felul acesta, vei avea o viață mai bună și vei suporta mai bine necazurile obișnuite ale vieții ca și suferințele pentru neprihănire. Cei care



vor să se dovedească ostași buni ai lui Isus Hristos trebuie să îndure necazurile și trebuie să se oțelească pregătindu-se pentru ele prin înfrânare (2 Tim. 2:3).

*Trebuie să fii blând și bun, nefiind tolerant cu patimile tale.*<sup>2</sup> Termenul folosit aici are sensul de moderație, de o sănătate a minții care se opune freneziei și pornirilor violente... Tinerii în special au tendința de a fi aprigi și furioși, de a se răzbuna pentru rănilor produse asupra lor, ba chiar de a face asta într-un fel voit și bine studiat... De aceea, patima este nesătâpânită pentru că mândria nu este dată morții. Tinerii se cred liberi, astfel că nu suportă controlul sau autoritatea. Ei par alipiți de opiniile lor, așa că nu pot suporta să fie contrași. Dacă cineva îi contrazice, se aprind de îndată... Prin urmare, învață să îți înfrânezi mânia, să te păzești împotriva scânteilor provocării, pentru ca nu cumva să te aprinzi cu totul. Dacă focul este aprins, stinge-l de îndată aducând pacea în sufletul tău și punând o strajă la ușa buzelor tale. Când ești confruntat, sau când crezi că are cineva ceva împotriva ta, străduiește-te să nu dai un răspuns pripit și aspru, care să stârnească mânia, căci prin înțelepciunea și harul unui răspuns blând, vei alunga mânia (Prov. 15:1)... La toate argumentele care încurajează blândețea, creștinismul adaugă (1) autoritatea lui Dumnezeu, care ne-a creat, și care interzice mânia aspră considerând-o ca pe o crimă în inimă; (2) exemplul Domnului Isus Hristos, care ne-a răscumpărat și ne îndeamnă să

---

<sup>2</sup> patimi – emoții puternice, care să te controleze, precum ura, mânia, răzbunarea etc.

învățăm de la El să fim blânzi și smeriți cu inima; (3) mângâierile Duhului, care au o tendință directă de a ne liniști și de a ne face plăcuți în folosul nostru și al altora; și (4) experiențele noastre în îndurarea și harul lui Dumnezeu, în iertarea noastră și în faptul că ne îngăduie multele slăbiciuni cu răbdare. Oare această rânduială divină și cerească să fie lipsită de învățătura ei spre smulgerea rădăcinii de amărăciune, care produce amar și chin? Oare nu ne face ea să fim pașnici, blânzi și ușor de convins, lucruri care împodobesc caracterul binecuvântat cu înțelepciunea care vine de sus? (Iacov 3:17).

Dacă lași ca patimile tale să capete putere acum, când ești tânăr, vei fi în pericol ca ele să devină din ce în ce mai întărite și să te tulbure mereu. Dar dacă vei stăpâni acum asupra lor, îți vei păstra cu ușurință stăpânirea, și astfel vei păstra pacea în inima și familia ta și pe viitor.

Prin harul lui Dumnezeu, nici puterea bolii sau a bătrâneții nu te va putea tulbura sau să-ți păteze caracterul ori să-ți amărască sufletul. Îmbracă-te, așadar, cu podoabele tinereții „ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți... cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare” (Col 3:12). Vârsta ta este făcută pentru iubire, așa că fă așa încât iubirea sfântă să fie o lege pentru tine.

*Trebuie să fii curat și să te înfrânezi în ce privește viața ta intimă, nu imoral și pângărit de păcat. Deopotrivă părinții*

greci și filozofii foloseau cuvântul acesta cu sensul de *castitate* sau *curăție*. Când este folosit aici cu referire la îndatorirea specială a tinerilor, acest sens al cuvântului trebuie negreșit înțeles ca făcând referire la „faptele firii pământești [care] sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea...” (Gal. 5:19). Ele sunt denumite în particular „poftele tineretii” (2 Tim. 2:22). În Numele lui Hristos, vreau să vă avertizez de acestea pe toți cei ce sunteți tineri. De dragul lui Dumnezeu și al sufletelor voastre prețioase, *fugiți de aceste pofte ale tineretii!* Fiți îngroziți de ele ca de un foc care mistuie și ca de o ciumă care distruge, așa că stați la mare depărtare de ele. Abțineți-vă de la toate manifestările acestor păcate, urând până și haina pătată de carne, adică „haina curvei” (Prov. 7:10). Nu doriți să cunoașteți aceste adâncimi ale Satanei, ci să vă mândriți mai degrabă că nu cunoașteți calea femeii curve. Tratați toate ispitele către necurăție ca venind de la un duh necurat, acel leu care răcnește și umblă continuu căutând să îi devoreze pe tineri (1 Petru 5:8). O, dacă ați detesta și v-ați scârbi de acest păcat!... Însușiți-vă o hotărâre fermă și statornică în tăria harului lui Isus Hristos, de a nu vă pângări niciodată în acest fel. Aduceți-vă aminte că apostolul vorbește despre grija constantă a celor necăsătoriți, anume să fie sfinți deopotrivă în trup și în suflet, și astfel să fie plăcuți Domnului (1 Cor. 7:34).

Ia seama la primele semne ale acestui păcat, ca nu cumva Satana să capete influență asupra ta... Cât de serios îl avertizează

Solomon pe tânăr să ia aminte la momeli, ca nu cumva să fie prins în cursele femeii rele! „Depărtează-te de drumul care duce la ea”, a spus el, căci cel ce vrea să fie ferit de rău trebuie să stea departe de pericol! „Nu te apropia de ușa casei ei” (Prov. 5:8). Treci pe cealaltă parte a străzii, ca și cum ar fi o casă infectată, „ca nu cumva să gemi, la urmă, când carnea și trupul ți se vor istovi, și să zici: Cum am putut eu să urăsc certarea, și cum a disprețuit inima mea mustrarea?” (Prov. 5:11-12). Roagă-te fierbinte lui Dumnezeu cerând harul Lui de a fi ferit de acest păcat... Curăță-ți inima prin Cuvântul lui Dumnezeu și sfințește-te prin dragostea divină! Cum altfel ar putea să-și țină tinerii curată calea, dacă nu „îndreptându-se după Cuvântul” Lui (Ps. 119:9)? Fă un legământ cu ochii tăi pentru ca ei să nu fie ușa pe unde să intre gânduri necurate sau pe care să iasă vreo dorințe necurată (Iov 31:1). Roagă-te asemenea lui David: „Abate-mi ochii de la vederea lucrurilor deșarte” (Ps. 119:37) ca să nu te uiți și să nu poftești niciodată.

Modestia<sup>3</sup> este gardul de ocrotire al curăției și podoaba vârstei tale. De aceea, asigură-te că o păzești. Fă ca hainele și purtarea ta să fie caracterizate de multă modestie, așa cum este potrivit, și să demonstreze o trăire „curată și în temere” (1 Petru 3:2). Fă să se vadă că știi cum să fii plăcut și bucuros fără să încalci cele mai stricte reguli de modestie...

*Trebuie să fii mulțumit și liniștit, nu ambițios și să aspiți*

---

<sup>3</sup> Pentru detalii, v. *Modestia creștină și dezbrăcarea publică a Americii*, Editura MAGNA GRATIA.

*la măreție lumească...* O minte cumpătată este aceea care se adaptează la orice stare în viață și la orice act al providenței, astfel încât orice schimbări s-ar petrece, ea își menține liniștea și bucuria de sine. Tinere, trebuie să înveți din când în când să fii împăcat cu soarta ta. Profită cât mult de ceea ce este bun, pentru că este voia lui Dumnezeu ca lucrurile să fie așa cum sunt. Ceea ce Îi place Lui ar trebui să ne placă și nouă. El știe ce este potrivit să fie făcut și ce este util pentru noi mai bine decât știm noi. Lasă acest lucru să controleze toate gândurile care te tulbură sau care te-ar face nemulțumit. Cum să se facă după voia ta? Cum să stăpânești tu asupra Lui, să te cerți cu El sau să-I poruncești Lui, ale cărui sfaturi au fost din veșnicie în veșnicie? Ar fi o nebunie să determini tu lucrurile divine, pe când înțelepciunea ta este să fii supus lor.

Cel care „le-a așezat [oamenilor] anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor” (F.A. 17:26) a rânduit o anumită soartă și stare în lume, din ce părinți să ne naștem, în ce situație și de ce să fie în stare mințile și trupurile noastre... Unii se nasc în bogăție și onoare, pe când alții în sărăcie și obscuritate. Unii par făcuți și marcați de Dumnezeu să joace roluri însemnate, în vreme ce alții par condamnați să rămână mici și neînsemnați toată viața lor..., așa că nu te tulbura cu privire la locul ce ți-a fost rânduit de Dumnezeu. Simte-te în largul tău în acel loc și folosește-l cât mai bine, ca aceia care sunt mulțumiți cu adevărul că tot ce face Dumnezeu este bine, și asta nu doar în general, ci chiar în situația ta particulară. Acum ești tânăr, așa că umple-

ți mintea cu o reverență față de providența divină, față de suveranitatea, înțelepciunea și bunătatea Lui... Socotește soarta ta cea mai bună dacă Domnul este partea ta de moștenire (Ps. 16:5), apoi spune-ți: „O moștenire plăcută mi-a căzut la sortă, o frumoasă moșie mi-a fost dată” (v. 6). Cel mai bun lucru pentru tine este ceea ce este cel mai bun pentru sufletul tău, și așa trebuie să stai liniștit și în cumpătate... Fii smerit, moderat și cumpătat în dorințele și așteptările tale legate de lucrurile bune trecătoare, așa cum este potrivit acelor care se uită dincolo de ele, către cele nevăzute și care sunt veșnice (2 Cor. 4:18).

*Trebuie să fii sobru și serios, nu agitat și vanitos...* Am pus acest ultim ingredient în gândirea sănătoasă pentru că va avea o influență foarte mare asupra tuturor celorlalte. Ar trebui să ne socotim cu totul persuasivi față de tineri dacă îi putem convingem să fie serioși. Noi vrem să îi facem să aibă o evlavie serioasă... Asta nu înseamnă că am vrea să-i forțăm pe tineri să nu fie niciodată veseli sau că am avea vreun plan răutăcios pentru ei, prin care să-i facem să aibă o atitudine melancolică și tristă. Nu, religia le permite să fie veseli! Aceasta este vremea ta, așa că fă tot ce poți mai bine. Vor veni ani mai grei, despre care vei spune: „Nu găsesc nicio plăcere în ei” (Ecl. 12:1), când grijile și durerile acestei lumi vor crește asupra ta, astfel că nu vrei să te gândești mai dinainte la acea perioadă... Dar Dumnezeu așteaptă să fie slujit de noi cu bucurie și veselie în inimă pentru belșugul tuturor binecuvântărilor noastre

(Deut. 28:47). Putem fi siguri că nimeni nu are un motiv mai bun să fie vesel cum au oamenii evlavioși! Nimeni nu poate fi așa pe motive mai bune sau cu o atitudine mai bună, atât de îndreptățit sau atât de sigur. Am spus adesea – și trebuie să profit de toate ocaziile pentru a repeta acest lucru – că o viață sfântă, cerească, folosită în slujba lui Dumnezeu și în părtășie cu El, este indubitabil cea mai plăcută și mai liniștită viață pe care cineva o poate trăi în această lume.

Dar aș vrea să te avertizez aici de veselia aceea deșartă și carnală, acea veselie, acel râs al nebunului, despre care Solomon spune: „Ești o nebunie!... Ce te înșeli degeaba?” (Ecl. 2:2). Veselia inocentă este de bun folos la vremea ei. Ea va înviora sufletul și te va pregăti pentru muncă. „O inimă veselă este un leac bun” (Prov. 17:22), dar ea trebuie folosită apoi ca un leac. Un medicament pentru trup trebuie folosit numai atunci când există o circumstanță potrivită, nu constant, ca pâinea cea de toate zilele... Așa că îngăduie-ți să fii vesel în măsura în care este o veselie cumpătată, nu mai mult. Fii vesel și înțelept. Nu lăsa niciodată ca veselia ta să încalce legile evlaviei, dragostei sau modestiei, nici să afecteze timpul tău de devoțiune și slujirea lui Dumnezeu...

Când Hristos a fost aici, pe Pământ, vindecând tot felul de boli și tot felul de suferințe, El nu a avut mai mulți pacienți decât pe cei dintre lunatici. Nebunia lor a fost efectul posedării lor de diavoli. Și așa a fost cazul groaznic al multor tineri. Noi vedem vorbindu-se despre părinți care se plângeau de astfel de

lucruri cu privire la copiii lor: unul avea o fiică, altul un fiu grav chinuți de diavoli. Dar Hristos i-a vindecat pe toți, l-a alungat pe Satana și astfel le-a readus sufletele la o stare normală. Se spune despre unul pe care El l-a eliberat astfel că s-a așezat la picioarele lui Isus „îmbrăcat și în toate mințile” (Luca 8:35). La această expresie, „în toate mințile” [sau cu mintea sănătoasă] se face referire în Tit 2:6 prin expresia „sănătoși în credință”.

Dacă păcatul domnește în tine, acolo domnește Satana, iar sufletul tău este în stăpânirea lui. Alungând diavolii, Hristos a dat un exemplu și a vorbit despre marele plan al Evangheliei și al harului Său de a vindeca oamenii de nebunia lor spirituală prin frângerea puterii Satanei în ei.

O, de aceea, apropie-te de El, supune-te Cuvântului harului Său și roagă-te să primești Duhul harului Său. În felul acesta se va vedea că deopotrivă Cuvântul și Duhul au influența cuvenită asupra ta, dacă stai la picioarele lui Isus cu mintea sănătoasă, cu o minte cumpătată. Și, într-adevăr, nu ești niciodată în toate mințile până nu te așezi la picioarele lui Isus pentru a învăța de la El și pentru a fi condus de El. Nu ești niciodată o ființă cu adevărat rațională până nu vei deveni o făptură nouă în Hristos.

\* \* \*

Fragment din „*Sober Mindedness Recommended to the Young*” în *The Miscellaneous Works of the Rev. Matthew*



*Henry*, Vol. 1, Robert Carter and Brothers, 1855.

**Matthew Henry** (1662-1714): predicator, autor și comentator biblic presbiterian; s-a născut la Broad Oak, la granița dintre comitatele Flintshire și Shropshire, Anglia.

# FRAȚI ȘI SURORI

John Angell James (1785-1859)

Nicio familie nu poate fi fericită acolo unde frații și surorile nu au simțăminte corecte unii față de alții. Nimic nu poate înlocui această deficiență, și este de mare importanță ca toți tinerii să se gândească la acest lucru într-o lumină adecvată. Multe familii sunt o scenă constantă de confuzie, un câmp perpetuu de certuri și un spectacol emoționant de ticăloșie, prin certurile și reaua voință a celor care, fiind carne din carnea celuiilalt și sânge din sângele celuiilalt, nu ar trebui să aibă unul față de celălalt niciun alt sentiment decât cel de iubire. Ar trebui să nu se folosească decât cuvinte de bunătate...

Principiile generale, care trebuie să modeleze îndeplinirea acestor îndatoriri și pe care ele se bazează sunt aceleași indiferent de perioada din viață a fiecărui om. Dragostea, de exemplu, este la fel de necesară fie că frații și surorile se joacă împreună la creșă, fie că locuiesc împreună ca tineri bărbați și femei sub acoperișul părintesc sau coboară dealul vieții în fruntea familiilor proprii... Când le lipsește iubirea, copiilor acelorași părinți le lipsește prima virtute ca frate sau soră...

*Frații și surorile ar trebui să se preocupe să promoveze fericirea reciprocă. Ei ar trebui să caute să fie plăcuți unul pentru altul, în loc ca fiecare să fie ocupați în mod egoist de a-și*

promova propria plăcere... Invidia la copii înclină să se transforme într-o dispoziție dintre cele mai răutăcioase și rele. Ei nu ar trebui să-și ia niciodată lucrurile unul altuia. Ei trebuie să fie întotdeauna dispuși să împrumute ceea ce nu poate fi împărțit și să împartă ceea ce poate fi împărțit. Fiecare trebuie să facă tot ce poate pentru a promova fericirea tuturor. Copiii nu ar trebui să fie niciodată indiferenți față de suferințele celorlalți, și cu atât mai puțin n-ar trebui să râdă și să se joace cu lacrimile și durerile altuia. Este o priveriște minunată să vezi un frate plângând pentru fratele lui în suferință...

*Frații și surorile nu ar trebui să se acuze reciproc în fața părinților lor și nici să le placă să îi vadă pedepsiți pe alții.* Un pârâcios este un personaj plin de ură și detestabil, dar unul care își toarnă frații sau surorile este cel mai detestabil dintre toți turnătorii. Totuși, dacă unul îl vede pe altul făcând ce este greșit și despre care se știe că este contrar voinței părinților lor, ar trebui mai întâi să îi arate greșeala într-o manieră blândă și să îi dea de înțeles celui vinovat că, dacă nu încețază, va fi obligat să ducă fapta rea înaintea părinților. Dacă cel în cauză nu ia seama la avertisment, atunci este evident datorită fraților acelui copil rău să-i informeze pe părinții lor despre acest lucru.

*Frații și surorile nu trebuie să se tachineze sau să se chinuie unii pe alții.* Câtă neliniște apare uneori în familie din această cauză! Unul dintre frați poate să aibă o infirmitate, o slăbiciune de caracter, o stângăcie în purtare sau vreun defect

personal, iar restul fraților lui, în loc să aibă milă de el, îl tachinează și îl chinuie pe fratele lor nefericit... Oare promovează acest lucru pacea și mângâierea lor reciprocă? Cât despre certuri, dispute sau insulte – aceste lucruri sunt atât de rușinoase, încât constituie o rușine profundă pentru acei frați care trăiesc în astfel de practici...

*O familie cu frați care au crescut și au ajuns mari ar trebui să fie scena constantă a armoniei neîntrerupte. Iubirea călăuzită de ingeniozitate ar trebui să-și folosească toată puterea pentru a fi plăcută prin acele slujiri reciproce și acte mărunte de binefacere, pe care au ocazia să le facă în fiecare zi. Deși implică puțini bani sau efort, ele contribuie atât de mult la fericirea familiei. Una dintre cele mai încântătoare priveliști din lumea noastră... este o familie în care părinții sunt înconjurați de copiii lor, fiicele fiind implicate în munci plăcute sau utile, iar frații mai mari citesc o carte instructivă spre binele și creșterea tuturor.*

*Frați și surori, căutați fericirea în prezența voastră reciprocă. Ce poate găsi fratele în tovărășia prietenilor risipitori sau printre adepții necumpătării, lucruri care să se poată compara cu binele care vine din relația solidă cu frații? Ce poate găsi sora în mijlocul concertului sunetelor suave, care să aibă o muzică potrivită pentru suflet, una comparabilă cu această armonie în familie? Ce poate găsi ea în strălucirea și confuzia la modă din zilele noastre, sau în dansul deșănțat din sălile de bal, care să se compare cu aceste bucurii pure și liniștite care*

se găsesc la gura sobei unei familii fericite? Ce poate produce teatrul care să se compare cu aceasta?...

*Este de mare importanță pentru relația plăcută a fraților și surorilor ca fiecare să acorde o atenție deosebită cultivării caracterului personal.* Eu am văzut cum tot confortul unei familii a fost distrus de influența unei înclinații pasionale sau morcănose a unui membru al ei. Acolo unde, din nefericire, există o astfel de înclinație, persoana respectivă ar trebui să se străduiască să o corecteze. Ceilalți membri ale familiei, în loc să îl tachineze, să îl irite sau să îl provoace, ar trebui să manifeste toată răbdarea posibilă. Cu o bunătate nobilă, ei ar trebui să-și ajute nefericita rudă în lucrarea dificilă a stăpânirii de sine.

*Frații și surorile trebuie să arate respect reciproc.* Toate expresiile și toate modurile de adresare grosolane, vulgare sau degradante ar trebui evitate. Nu trebuie făcut și spus nimic altceva decât ceea ce este politicos. Relația unor astfel de rude ar trebui să fie caracterizată de politetea bunelor maniere, amestecată cu toată tandrețea dragostei. De asemenea, este foarte necesar ca, în timp ce frații sunt acasă, să nu se neglijeze unii pe alții și să se trateze mereu cu respect. Este dureros ca o soră să se vadă mai neglijată decât ar fi o străină și astfel fratele ei să insinueze înaintea altora că nu are nicio preocupare sau afecțiune pentru ea.

*Frații nu ar trebui să fie tirani cu surorile lor, nici măcar în lucrurile foarte mărunte.* Ei nu ar trebui să aștepte de la ele

un soi de supunere ca a unor sclavi. Bietele fete sunt tratate uneori cu o atitudine morocănoasă și făcute nefericite de capriciile, jugul de fier și ciudățeniile unui frate insolent și poruncitor. Acolo unde părinții încă trăiesc, nu ar trebui să tolereze o astfel de asuprire între frați. Toate tinerele femei ar trebui să fugă de un astfel de despot, căci cel care este tiran cu sora lui va fi cu siguranță tiran și cu soția lui...

*Responsabilitatea fraților și surorilor mai mari, în special a primilor născuți, este într-adevăr una însemnată.* Ramurile mai tinere ale familiei îi privesc ca pe niște exemple, iar exemplul lor are o mare influență, în unele cazuri mai mare decât cea a părinților. Frații mai mari exercită o influență mai mare, fiind mai aproape de frații lor mai mici și aflându-se mai mult timp în prezența lor decât sunt părinții. Din aceste motive, frații mai mari sunt mai influenți. De aceea, felul lor de a se purta este de o mare importanță. Dacă sunt răi, este posibil să-i ducă pe toți ceilalți în rătăcire. Dacă sunt buni, pot avea o mare putere în a-i conduce pe calea cea bună. Ei aduc prieteni, cărți și modalități de recreere înaintea celorlalți, care sunt potrivite sau nepotrivite, în funcție de alegerile pe care ei, ca frați mai mari, le fac.

Este o imagine foarte dureroasă să vezi un frate sau o soră mai mare care îi educă pe cei mai tineri pe căile răutății prin propria sa conduită. Un astfel de tânăr este un personaj îngrozitor. Ca și Satana, el caută să vadă pe cine poate distruge prin ispitele sale (1 Petru 5:8). Dar mai grav este că, în unele

privințe, el este mai rău și mai crud decât modelul lui, pentru că își tratează propriul frate ca victimă a cruzimii sale și îl înșeală prin vicleniile sale. În unele cazuri, familii întregi au ajuns să fie educate în nelegiuire de un fiu mai mare lipsit de principii morale. Vai, pentru câte lucruri va trebui să dea socoteală un astfel de frate în ziua judecării! Cât de mare va fi chinul lui în Iad, când sufletele celor pe care i-a aruncat în pierzare vor fi aproape de el și, prin reproșurile lor neîncetate, vor deveni chinătorii lui pe veci!

La polul opus, ce binecuvântare mare este pentru o familie când un frate sau o soră mai mari sunt statornici, virtuoși și evlavioși! Multe mame slabe și bolnave I-au mulțumit zilnic lui Dumnezeu pentru o fiică ce, prin grija ei, a fost un fel de a doua mamă pentru membrii mai mici ai familiei, pentru care a făcut tot posibilul ca să-i educe după propriile obiceiuri utile și sfinte. Mulți tați au simțit cu aceeași recunoștință binecuvântarea de a avea în fiul lor întâi născut nu numai un ajutor în treburile casei, ci și în munca de educație, un fiu care a împrumutat toată puterea unui exemplu plăcut și sfânt pentru a modela în bine caracterul fraților săi mai mici.

Astfel de tineri să se gândească serios la responsabilitatea lor. În același timp, faceți-i pe cei mai mici din familie să se gândească la îndatoririle lor. Dacă au un exemplu bun în frații și surorile lor mai mari, ar trebui să facă din el nu numai obiectul atenției și al admirației, ci și al imitației. Pe de altă parte, dacă, din nefericire, comportamentul fraților mai mari

este unul rău, cei mai mici să nu-i urmeze pe calea rea. Nicio amenințare, nicio mită, nicio convingere nu trebuie să îi facă să se simtă obligați să asculte de ispita de a face ceea ce este rău.

*Mă voi referi acum la cazul unuia sau al mai multor membri ai familiei care sunt aduși, prin harul divin, să fie părtași adevăratei credințe. Voi sublinia care este datoria lor față de ceilalți și care este datoria celorlalți față de ei. Cu referire la primul aspect, este evident că obligația unică și irevocabilă a celor credincioși este să caute ca, prin orice efort plin de dragoste, scriptural și înțelept, să îi îndrepte spre convertirea adevărată pe cei din familie care trăiesc încă fără credință în inimă. O, cât de des s-a răspândit credința în aproape întreaga familie atunci când, prin mila și puterea lui Dumnezeu, credința a fost semănată în inima unuia dintre membrii ei! De câte ori n-am văzut iubirea frățească înălțată la cea mai sublimă cotă – cu o ambiție aprinsă din Cer și îndreptată spre cel mai înalt țel pe care bunăvoința îl poate urmări, căutând mântuirea sufletului unui frate – și și-a căpătat astfel premiul și răsplata sa bogată!*

Dragi tineri cu inimi sub influența evlaviei, dar îndurate pentru cei care, deși sunt copiii aceluiași părinte pământesc, nu sunt încă copiii Tatălui din Cer, vă chem ca, prin toată dragostea pe care le-o purtați fraților și surorilor voastre, prin toată afecțiunea pe care o aveți față de părinții voștri, prin toată dragostea mai înaltă pe care o nutriți față de Dum-



nezeu și față de Hristos, să căutați ca prin fiecare lucru potrivit, să îi îndreptați spre convertire pe cei care, deși sunt legați de voi cu legăturile naturii, nu sunt încă uniți prin legătura harului. *Însușiți-vă acest țel sublim de a le câștiga sufletele.* Rugați-vă constant pentru ei. Arătați prin exemplul vostru toate frumusețile sfințeniei. Căutați cea mai neabătută consecvență, deoarece o singură slăbiciune în această privință nu ar face decât să întărească prejudecățile lor, pe care altfel sunteți nerăbdători să le alungați. Lăsați-i să vadă credința voastră în Hristos prin conștiinciozitatea voastră, prin bucuria voastră, prin smerenia, blândețea și dragostea voastră.

În toate îndatoririle generale ale vieții, fiți cât mai sânguincioși. Câștigați-le dragostea prin cea mai bună și mai plăcută purtare. Evitați orice atitudine de superioritate. Încercați să nu-i certați pentru păcatele lor. Evitați limbajul ocărilor. Trageți-i cu funiile iubirii, căci ele sunt legăturile potrivite oamenilor. Din când în când, recomandați-le câte o carte valoroasă. Când sunt departe de voi, scrieți-le despre credința în Hristos, dar, în același timp, nu-i dezgustați plictisindu-i cu prea multe detalii. Profitați de oportunitățile favorabile și folosiți-le cu înțelepciune. Îndreptați-i către creștini fericiți, consecvenți și utili. Respectați toate dorințele lor legitime, dar nu renunțați la niciun atom din consecvența voastră. Flexibilitatea voastră în a satisface gusturile și preocupările lor, dacă sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu, nu va face de-

cât să-i dezguste, pe când fermitatea blândă le va câștiga respectul. Încununați totul cu rugăciune stăruitoare pentru acel har fără de care niciun mijloc nu poate avea succes. Ce știi tu dacă nu cumva îl vei câștiga pe fratele tău? Și o, ce cucerire va fi aceea!

\* \* \*

Fragment din *A Help to Domestic Happiness*, retip. de Soli Deo Gloria, Reformation Heritage Books, [www.heritagebooks.org](http://www.heritagebooks.org).

**John Angell James** (1785-1859): predicator și autor congregaționalist; s-a născut la Blandford, Dorsetshire, Anglia.

\* \* \*

Mântuirea este fără preț, așa că lăsați-o să vină când vrea, dar o mântuire de timpuriu are în ea o valoare dublă. – *Charles Spurgeon*



# STATORNICI SAU DECĂZUȚI?

Thomas Vincent (1634-1678)

„Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos”  
(Fil. 1:6).

Ați auzit că Dumnezeu va isprăvi până în ziua lui Hristos lucrarea bună pe care El a început-o în ziua harului. Totuși, ca nu cumva cineva să abuzeze de această doctrină și să transforme harul lui Dumnezeu în desfrânare, presupunând că lucrarea cea bună a început în el și de aici să conchidă că nu va cădea niciodată, și astfel să îndrăznească să se complacă în păcat și, de aceea, să profite de orice ocazie pentru a ceda în fața nelegiurii, voi adăuga un avertisment serios pentru toți, mai ales pentru tinerii credincioși...

*Motivații pentru a vă feri de apostazie și de decădere.<sup>1</sup>*  
Unii au căzut, pot cădea și pot apostazia [sau rătăci] de la căile lui Dumnezeu, chiar dacă au făcut o mărturisire de credință în Hristos și au dobândit o mare iluminare și daruri, gustând din lucrurile spirituale. Unii (fie ei înșiși, fie alții cu privire la ei) ar putea să creadă că vor rămâne la fel de siguri în mântuirea pretinsă ca oricare alții. De aceea, toți cei care cred că stau

---

<sup>1</sup> v. FGB 205 *Apostasy*, respectiv FGB 197 *Backsliding*, disponibile în limba engleză la Chapel Library.

în picioare, în special voi, care sunteți tineri ce pretindeți credința, ar trebui să luați seama să nu cădeți. Apostolul îi spune lui Timotei că Dima l-a părăsit din dragoste pentru această lume (2 Tim. 4:10). Înainte de aceasta, el povestește despre Imeneu și Alexandru, care au lepădat cugetul curat, și-au pierdut credința și au învățat să hulească (1 Tim. 1:19-20). Apostolul Petru vorbește în 2 Petru 2:20-22 despre unii care au scăpat de murdăria lumii prin cunoașterea lui Hristos, dar care au ajuns biruiți din nou de păcat. El spune că acest lucru s-a petrecut ca în vechiul proverb: „Câinele s-a întors la ce vărșase, și scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă”. Mântuitorul nostru ne spune în explicația Sa despre Pilda Semănătorului (Matei 13:20-21) că cel care a primit Cuvântul și al cărui suflet se aseamănă cu locurile stâncoase este cel care aude Cuvântul și îl primește cu bucurie, dar neavând rădăcină, el rămâne pe cale doar pentru o vreme, iar când apare prigoana din cauza Cuvântului, se simte rapid ofensat și se întoarce în lume. Este adevărat că cei care au harul adevărat nu pot cădea niciodată în totalitate... dar mulți pot avea ceva ce seamănă doar cu harul adevărat, astfel că ei pot cădea total din el. Ei pot pierde ceea ce par să aibă...

*Dincolo de păcatul apostaziei în sine, care este atât de odios, cei care se fac vinovați de el de obicei devin mai răi decât erau înainte, dedându-se la tot felul de fapte rele și la o purtare nelegiuită. „Duhul necurat, când a ieșit dintr-un om,... se duce și ia cu el alte șapte duhuri mai rele decât el: intră în*

casă, locuiesc acolo, și starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi” (Matei 12:43-45). Apostatații sunt întâii născuți ai diavolului, și ei vor face poftele tatălui lor. El locuiește în ei și stăpânește peste ei, iar ei sunt gata ca, la îndemnul lui, să facă orice lucru rău. Dincolo de necurăție, desfrânare, răutate, ticăloșii, înjurături și blasfemii, astfel de persoane au de obicei cea mai înfierată dușmănie împotriva lui Dumnezeu și a evlaviei. Dintre toți oamenii, ei se dovedesc cei mai mari prigonitori ai sfinților... Nu-mi amintesc să fi auzit sau să fi citit vreodată despre un apostat care s-a convertit...

*Chiar dacă Dumnezeu nu vă va permite să cădeți complet din har dacă lucrarea bună este începută cu adevărat în voi, totuși, dacă nu aveți mare atenție, puteți ajunge într-o mare decădere a harului...* Se poate ca, deși să nu simțiți acele dulci topiri după păcat, totuși să deveniți insensibili și să vă alegeți cu o mare confuzie și împietrire a inimii. În loc de a simți flexibilitatea și disponibilitatea pentru îndatoririle spirituale, puteți să vă alegeți cu o stare de apatie și nepăsare... În loc de temperamentul blând și bun, să deveniți iritabili și irascibili. În loc de neprihănirea inimii și de privirea ațintită ferm spre slava lui Dumnezeu, puteți pângări majoritatea îndatoririlor voastre prin fățărnicie. În loc de lepădare de sine și cumpătate, puteți să ajungeți niște răsfățați și nelegiuți în mare măsură. Se poate să pierdeți mult din mulțumirea, răbdarea și frica de Dumnezeu pe care le aveți acum. Dorința voastră înfometată după Hristos poate să se stingă. Credința voastră

puternică de acum poate slăbi. Flacăra iubirii voastre s-ar putea stinge, aproape cu desăvârșire, astfel încât să mai rămână doar câțiva cărbuni sau câteva scântei imperceptibile sub cenușă. Nădejtile voastre la Cer s-ar putea pierde în ceea ce privește vivacitatea și lucrarea lor încântătoare. Prin urmare, luați seama să nu cădeți... S-ar putea să fiți împiedicați să cădeți dacă luați aminte la poziția voastră. Oricare ar fi pericolul, Dumnezeu vă poate păzi și vă poate ține pe cărările Sale, astfel încât pașii voștri să nu alunece. „Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale...” (Iuda 1:24). Voi mai spune aici că este mai ușor (dincolo de onoarea adusă prin aceasta lui Dumnezeu și de binefacerile și mângâierea de nedescris pentru voi) să stați în picioare și să nu cădeți, decât să vă ridicați după ce ați căzut. Nu este un lucru ușor să te recuperezi dintr-o stare de declin. De obicei, recuperarea din declinul spiritual nu este deloc ușoară.

*Îndrumări pentru ferirea de apostazie și de declinul spiritual.* Asigurați-vă că lucrarea bună este începută cu adevărat în inimile voastre, anume că aveți felul corect de har. Dacă v-ați dovedit nesănătoși în punctele principale, putrezi în esență, fățarnici cu inimă falsă – în ciuda tuturor pretențiilor voastre de credință – sunteți în mare pericol de apostazie totală... Numai harul adevărat este de o natură sănătoasă. „Este bine ca inima să fie întărită prin har” (Evrei 13:9). Numai cei care au parte cu adevărat de har sunt zidiți pe Stânca veacurilor, unde se află în

siguranță. Oricât de zguduiți ar fi de neazuri și ispite, ei nu vor fi doborâți niciodată complet și nici răsturnați cu totul...

*Nu vă bizuiți pe propriile puteri.* Nimeni nu cade mai rău decât cel care își pune încrederea în forțele sale... Încrederea și tăria voastră să fie în Domnul. „Întărește-te în harul care este în Hristos Isus” (2 Tim. 2:1). Apelați la El cerându-I să vă ajute în orice nevoie și în fiecare atac și ispită pe care o aveți de a păcătui. Hristos poate să vă dea ajutor. Slujba Lui este să ofere ajutor, și El este gata să facă acest lucru. Lui Îi este milă de voi când sunteți ispitiți și „are milă de slăbiciunile” voastre (Evrei 4:15). El v-a chemat să veniți la El, și a făgăduit că îl va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre (Rom. 16:20). Între timp, harul Său vă va fi de ajuns (2 Cor. 12:9).

*Păziți-vă de gândirea lumească, ca să nu fiți sufocați de treburile lumesti și împovărați de lucrurile acestei vieți.* Sunt sigur că acest lucru va provoca un mare declin al puterii evlaviei. Dacă lumea, ca urmare a vocației voastre, primește cea mai mare parte a timpului vostru, măcar aveți grijă că ea să nu primească totul. Rezervați-vă timp în fiecare zi pentru obiceiurile credinței, și faceți ca ea să aibă cea mai mare parte din inimile voastre... Străduiți-vă să răstigniți lumea față de voi și inimile voastre să fie răstignite față de ea. Folosiți-vă de crucea lui Hristos pentru aceasta și priviți frecvent spre slava și fericirea indescriptibile ale vieții veșnice, care va face ca lumea aceasta să își piardă strălucirea în ochii voștri.

*Fiți mereu veghetori.* Feriți-vă de păcat încă din primele



lui manifestări. Nu hrăniți păcatul în mintea voastră prin gânduri plăcute față de el. Abțineți-vă de la păcatele secrete,<sup>2</sup> căci altfel picioarele voastre vor aluneca înainte de a vă da seama.

Luați seama la cel mai mic grad de apostazie, observând primele indicii ale inimii când ea începe să se îndepărteze de Dumnezeu, și străduiți-vă cu toată puterea să reveniți și să vă ridicați când simțiți că începeți să cădeți...

*Păstrați-L pe Dumnezeu mereu înaintea ochilor voștri așa cum a făcut David...* El ne spune că, deoarece Dumnezeu era la dreapta lui, nu avea să se clatine (Ps. 16:8). Ispitele de a păcătui nu vă vor clătina prea mult dacă aveți privirile ațintite spre Dumnezeu și când vă gândiți că Dumnezeu vă vede... „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Gen. 39:9).

*Străduiți-vă să aveți o dragoste puternică și fierbinte față de Dumnezeu.* Nici măcar apele cele mari nu pot stinge focul acestei iubiri. În timp ce inimile voastre se înalță în această flacără spre Dumnezeu, nu veți fi în pericol să cădeți la pământ și să ascultați de ispitele care v-ar atrage spre păcat. Străduiți-vă să rămâneți în dragostea lui Dumnezeu și în dragoste unii față de alții. Prin aceasta, veți rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu în voi (1 Ioan 4:16), și cât timp rămâneți în Dumnezeu, nu poți cădea de la El.

---

<sup>2</sup> v. FGB 209 *Secret Sins*, disponibilă în limba engleză la Chapel Library.

*Insistați mult pe părtășia tainică cu Dumnezeu în meditare, contemplare, rugăciuni scurte și personale. Îngenuncheați adesea când sunteți singuri, deplângeți-vă păcatul și rugați-vă pentru omorârea păcatelor personale. Îndatoririle secrete îndeplinite cu seriozitate, sârguință și consecvență sunt atât o dovadă de sinceritate, cât și un mare protector împotriva apostaziei.*

*În cele din urmă, străduiți-vă mai ales să puneți zilnic la lucru o cât mai mare parte din harul credinței. „Stați tari în credință” (2 Cor. 1:24). Dacă vreți să vă împotriviți diavolului, trebuie să fiți neclintiți în credință (1 Petru 5:8-9). Dacă vreți să respingeți săgețile lui arzătoare, trebuie să îmbrăcați și să folosiți scutul credinței (Efes. 6:16). Dacă vreți să fiți păziți prin puterea lui Dumnezeu, trebuie ca acest lucru să se petreacă prin credință, spre mântuire (1 Petru 1:5). Cei care dau înapoi spre pierzare, o fac prin necredință. Cei care rămân statornici, rămân prin credință spre mântuirea sufletelor lor (Evrei 10:39).*

\* \* \*

Fragment din „Cautionary Motives and Directions unto Youths Professing Religion to Keep Them from Apostasy and Backsliding” în *The Good Work Begun*, retip. de Soli Deo Gloria, Reformation Heritage Books, [www.heritagebooks.org](http://www.heritagebooks.org).

**Thomas Vincent** (1634-1678): predicator și autor puritan; s-a născut la Hertford, Hertfordshire, Anglia.



# NU AI NICIO SCUZĂ: CREDE EVANGHELIA

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

„Fiul omului, iată, casa lui Israel zice: „Vedeniile pe care le are el nu sunt aproape să se împlinescă, și proorocește pentru vremuri depărtate!” (Ezec. 12:27).

Oamenii dau dovadă de o mare ingeniozitate în a găsi scuze ca să respingă mesajul dragostei lui Dumnezeu. Ei dau dovadă de o îndemânare uimitoare, dar nu în căutarea mântuirii, ci în a găsi motive pentru care să o refuze. Ei sunt pricepuți să evite harul și să-și asigure propria pierzare. Ei ridică mai întâi un scut, apoi un altul, ca să respingă săgețile pline de har ale Evangheliei lui Isus Hristos, care sunt menite doar să ucidă păcatele de moarte care pândesc în inimile lor.

Argumentul rău menționat în pasajul nostru a fost folosit din zilele lui Ezechiel până în zilele noastre. El l-a ajutat pe Satana în zeci de mii de cazuri. Prin intermediul lui, oamenii au amânat să se gândească la mântuire până ce au ajuns în Iad. Când aud despre marea ispășire făcută pe cruce de Domnul Isus și li se poruncește să apuce viața veșnică în El, oamenii spun despre Evanghelie: „Vedeniile pe care le are el nu sunt aproape să se împlinescă, și proorocește pentru vremuri îndepărtate”. Cu alte cuvinte, ei pretind că lucrurile despre care

noi vorbim nu sunt de importanță imediată, așa că pot fi amânate fără probleme. Ei își închipuie că religia este pentru muritorii slabi și pentru bătrânii infirmi, dar nu pentru bărbați și femei sănătoși. Ei întâmpină chemarea noastră presantă care spune, „Veniți la ospăț, căci toate lucrurile sunt gata acum”, prin răspunsul următor: „Religia este menită să ne pregătească pentru veșnicie, dar suntem încă departe de ea. Noi suntem încă în perioada de glorie a existenței noastre. Avem suficient timp pentru acele pregătiri mohorâte pentru moarte. Religia voastră miroase a cosciug și a viermi. Să ne veselim cât putem! Va fi timp pentru considerații mai serioase după ce ne-am bucurat câtva de viață, după ce ne-am stabilit în afaceri sau după ce ne putem pensiona pentru a trăi din economiile noastre... Voi profețiți despre lucruri care vor veni după multe zile și în vremuri îndepărtate”. Se poate ca foarte puțini tineri să fi spus astfel de lucruri... și totuși ele să stea ascunse în mintea multora. În felul acesta, ei se împotrivesc îndemnului Duhului Sfânt, care spune: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 3:14; 4:7). Ei amână ziua convertirii tratând-o de parcă ar fi o zi de furtună și groază, nu așa cum este în realitate, cea mai calmă și mai strălucitoare zi, ziua nunții sufletului cu Cerul.

Fiecare om neconvertit să-și aducă aminte că Dumnezeu știe care este scuza lui pentru a-și astupa urechea față de glasul iubirii Mântuitorului care a murit pe cruce. Poate că nu ai exprimat acest lucru în cuvinte, și s-ar putea să nu îndrăznești

să faci asta, ca nu cumva conștiința ta să fie prea speriată, dar Dumnezeu știe totul. El vede goliciunea, nebunia și răutatea scuzelor tale. El nu este înșelat de cuvintele tale deșarte, ci cunoaște bine scuzele tale pentru care amâni să iei seama la glasul Lui... Dumnezeu știe zădărnicia motivului pentru care amâni. El știe că tu însuți te îndoiești de acel motiv și că nu îndrăznești să spui că ar fi ceva serios. Tu încerci foarte mult să te amăgești ca să îți ușurezi conștiința în această privință, dar în adâncul sufletului tău, îți este rușine de minciunile tale. Cu ajutorul Sfântului Sfânt, slujba mea în acest moment este să mă ocup de conștiința ta și să te conving și mai temeinic că amânarea este nejustificată, căci Evanghelia vine și îți cere acum să o crezi, astfel că nu poți spune: „Vedeniile pe care le are el nu sunt aproape să se împlinească, și proorocește pentru vremuri depărtate”.

Desigur că, pentru moment, mesajul pe care ți-l aduc are de-a face cel mai mult cu starea viitoare, dar chiar și așa, ziua aceea nu este departe. Nu există o distanță atât de mare între momentul actual și cel viitor, încât să-ți permiți să amâni. Să zicem că ai fi cruțat timp de 70 de ani. Tinere, să presupunem că Dumnezeu te cruță de pedeapsa pentru păcatele tale până când zăpada multor ierni îți va albi capul. Tânără, să presupunem că chipul tău acum tânăr va scăpa de mormânt până când ridurile îți vor umple fruntea, însă cât de scurtă va fi viața ta! Probabil că tu crezi că 70 de ani este o perioadă îndelungată. Dar cei care au 70 de ani și privesc în urmă, îți vor

spune că vârsta lor nu este mai mare de o mână de om. Eu, care am doar 40 de ani, simt în această perioadă că fiecare an zboară mai repede decât precedentul, că luni și săptămâni la rând dispar cât ai clipi din ochi. Cu cât îmbătrânești, cu atât viața ți se pare mai scurtă. Nu mă miră că Iacov a spus: „Zilele anilor vieții mele au fost puține la număr și rele” (Gen. 47:9), chiar dacă a vorbit ca un om foarte bătrân. Omul are o viață scurtă prin comparație cu mediul înconjurător. El vine pe lume și pleacă din ea ca un meteorit care strălucește pe cerul care a rămas neclintit de veacuri... Stai lângă o stâncă uriașă care s-a confruntat cu furtunile veacurilor, și te vei simți ca o insectă ce trăiește un ceas... De aceea, nu spune: „Aceste lucruri sunt vestite despre un timp îndepărtat”, căci chiar dacă ți-aș putea garanta că vei trăi cea mai lungă viață de om, aceasta nu este decât ca o palmă de pământ...

Tinere, nu poți fi sigur că vei ajunge la mijlocul vieții. Îngăduie-mi să clarific ce vreau să spun. Nu poți fi sigur că vei vedea sfârșitul acestui an și că vei auzi clopotele sunând într-un nou an! Da, chiar dacă ziua de mâine este aproape de tine, nu te lăuda cu ea, căci s-ar putea să nu vină niciodată! Și dacă va veni, nu știi ce ți-ar putea aduce – un sicriu și o pânză. Da, chiar în noaptea aceasta, când îți închizi ochii și îți așezi capul pe pernă, nu te socoti prea sigur că vei mai privi vreodată acea casă familiară sau că vei ieși din ea ca să faci lucrurile obișnuite ale vieții. De aceea, este clar că lucrurile care îți asigură pacea nu sunt chestiuni care trebuie amânate pentru o vreme îndepărtată. Fragilitatea vieții le

face necesare chiar în acest moment. Nu ești departe de mormânt! Ești chiar mai aproape de el decât în clipa când ai început să citești aceste cuvinte, și unii mult mai aproape decât cred ei că sunt.

Pentru unii, această respingere a Evangheliei vine cu un accent uimitor, căci ocupația ta de zi cu zi este suficient de periculoasă pentru a-i oferi morții o sută de căi prin care să te ducă la temnița ei din mormânt. Poți să te uiți în vreun ziar fără să dai peste cuvintele „moarte neașteptată” sau „moarte subită”? Călătoria în această lume are multe pericole, și până și traversarea străzii este periculoasă. Oamenii mor și acasă, când își fac treburile legitime, și mulți sunt întâmpinați de moarte pe neașteptate. Cât de adevărat este acest lucru despre cei care coboară în mare pe corăbii sau se coboară în măruntăile Pământului, lucrând în mine! Cu adevărat nicio ocupație nu este ferită de moarte. Un ac poate ucide la fel de bine ca o sabie. O opărire, o arsură, o cădere ne pot pune capăt vieții, la fel de ușor ca o ciură sau un război. Îți cere munca ta să te urci pe o schelă? Ție poate că nu ți se pare ceva foarte periculos, dar n-ai auzit niciodată de cineva căruia i-a alunecat piciorul și a căzut pentru a nu se mai ridica niciodată? Tu lucrezi printre materialele unei clădiri care se tot ridică, dar n-ai auzit niciodată de muncitori peste care au căzut pietre sau tencuiele?... În ciuda a tot ceea ce se poate face prin legile sanitare, gripa nu a fost eradicată, iar loviturile ei mortale au aruncat oameni în pământ într-o clipă, așa cum un măcelar



ucide un bou, lucru care nu este deloc rar. Moartea i-a îndepărtat deja pe mulți dintre foștii tăi prieteni... Săgeata distrugerii a trecut pe lângă urechea ta îndreptându-se către o altă țintă, dar nu te-ai mirat niciodată de ce te-a cruțat pe tine?... Cum poți spune, când îți vorbim de pregătirea pentru moarte, că vorbim despre lucruri îndepărtate? Drag suflet, nu fi atât de naiv. Te implor să lași ca aceste avertismente să te conducă la credința în Hristos. Departe de mine să te stârnesc cu un avertisment inutil. Sunt sigur că te iubesc prea mult ca să te întristez fără motiv – dar nu există un motiv suficient? Vino acum, căci insist cu afecțiune față de tine: răspunde-mi, nu îți spune rațiunea că neliniștea mea pentru tine nu este deplasată? Nu ar trebui să pui imediat la inimă chemarea Răscumpărătorului și să ascuți de apelul Mântuitorului? Timpul este scurt! Privește cum timpul zboară și grăbește-te să fii binecuvântat.

Adu-ți amine și că, chiar dacă ai ști că vei scăpa de accidente, de gripă și de moarte subită, totuși există un eveniment deosebit de care uităm prea des, care poate pune capăt brusc zilelor noastre. Nu ai auzit niciodată că Isus Hristos din Nazaret a fost răstignit pe Calvar, a murit pe cruce și a fost pus în mormânt? Nu știi că El a înviat a treia zi și că, după ce a petrecut puțin timp cu ucenicii Săi, i-a dus pe vârful Muntelui Măslinilor și acolo, înaintea ochilor lor, S-a înălțat la Cer, un nor ascunzându-L de ochii lor? Ai uitat de cuvintele îngerilor, care au spus: „Acest Isus, care S-a înălțat la Cer din mijlocul vostru,

va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la Cer” (F.A. 1:11)? Isus va veni cu siguranță a doua oară ca să judece lumea. Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni, nici măcar îngerii lui Dumnezeu. El va veni ca „un hoț noaptea” într-o lume nelegiuită (1 Tes. 5:2; 2 Petru 3:10). Atunci, oamenii vor „mânca și bea, se vor însura și se vor mărita” (cf. Matei 24:38), așa cum era când Noe a intrat în corabie. Ei nu au știut nimic până ce a venit potopul și i-a măturat pe toți! Într-o clipă – nu putem spune când, poate că va fi înaintea ca următoarele cuvintele să-mi scape de pe buze – un sunet mult mai puternic decât orice voce muritoare se va auzi mai tare decât zumzetul lumii, chiar mai puternic decât vuietului măririi! Sunetul acela ca al unei trâmbițe va proclama ziua venirii Fiului Omului. „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!” (Matei 25:6) – va răsună în toată Biserica! Iar pentru lume va răsună această notă clară: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns” (Apoc. 1:7). Isus poate veni chiar în seara aceasta. Dacă ar face asta, mi-ai spune atunci că vorbesc despre lucruri îndepărtate? Oare nu a spus Isus: „Iată, Eu vin curând” (Apoc. 3:11)? Oare nu a spus Biserica Sa: „Vino, Doamne Isuse” (Apoc. 22:30)? Zăbovirea Lui poate părea lungă pentru noi, dar pentru Dumnezeu, ea va fi scurtă. Trebuie să veghem din oră în oră și să așteptăm zilnic venirea Domnului din Cer.

O, te rog să nu spui că Domnul întârzie venirea Lui, pentru că aceasta a fost vorbirea robului rău, care a fost tăiat în

bucăți! Ea este semnul batjocoritorilor din zilele de pe urmă, care spun: „Unde este făgăduința venirii Lui?” (2 Petru 3:4). Nu fi batjocoritor, ca nu cumva funiile cu care ești legat să se întărească, ci ascultă glasul neîndoielnic al profeției și al Cuvântului lui Dumnezeu: „Iată, Eu vin curând” (Apoc. 22:7, 12). „Voi dar fiți gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Luca 12:40)...

Eu sunt trimis să te implor, tinere, și să îți aduc aminte cu blândețe că acționezi nedrept și lipsit de blândețe față de Dumnezeul tău. El te-a făcut, iar tu nu-L slujești. El te-a ținut în viață, iar tu nu ești ascultător de El. El ți-a trimis Cuvântul Evangheliei Sale, iar tu nu l-ai primit. El L-a trimis pe singurul Său Fiu, iar tu L-ai disprețuit... Copil al mamei, copil rățâcit al marelui Tată al sufletelor, poți suporta să trăiești veșnic în vrăjmășie cu Tatăl iubitor? „Dar oare m-ar ierta?”, spui tu. Ce te face să pui întrebarea aceasta? Oare nu știi cât de bun este El?... Nu mai zice că îți vorbesc despre lucruri dintr-un timp îndepărtat!

Trebuie să îți reamintesc, totuși, că ești în pericol. Din cauza felului în care L-ai tratat pe Dumnezeu și ai rămas un dușman al Lui, El te va vizita cu siguranță cu dreptatea Sa și te va pedepsi pentru nelegiuirile tale. El este un Dumnezeu drept, și fiecare păcat comis este notat în cartea Sa. Acolo sunt consemnate toate pentru ziua judecății Sale. Pericolul în care te afli este că poți coborî în groapă în această clipă, să îți pleci capul în moarte și să te înfățișezi înaintea Creatorului tău

într-o clipă pentru a primi răsplata dreaptă pentru păcatele tale. Eu vin să îți spun că există iertare imediată pentru toate păcatele celor care cred în Domnul Isus Hristos! Dacă vei crede în Isus, păcatele tale, care sunt multe, îți vor fi toate iertate.

Nu ți s-a spus de atâtea ori că Domnul Isus a luat asupra Sa păcatele tuturor celor care se încred în El? El a suferit în locul lor și a îndurat pedeapsa pentru păcatelor lor. El a fost Substitutul nostru și, ca atare, a murit, Cel drept pentru cei nedreți, pentru a ne aduce la Dumnezeu. El Și-a dat viața pentru ca „oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Vei refuza mântuirea atât de scump obținută, dar oferită fără plată? Nu vrei să crezi în El aici și acum? Poți purta povara păcatelor tale? Ești mulțumit să mai trăiești o singură oră în pericolul pedepsei veșnice? Poți suporta să aluneci în fâlcile deschise ale Iadului în starea în care te găsești acum? Adu-ți aminte că răbdarea lui Dumnezeu nu va dura pentru totdeauna. L-ai stârnit destul de mult... și este o minune că nu ești aruncat de îndată în pierzare. Din acest motiv, eu vreau să fii iertat acum și eliberat de mânia divină. Pericolul este imediat, așa că Domnul a rânduit ca mântuirea să fie de asemenea la îndemână.

Oare te aud spunând: „Dar pot fi iertat imediat? Este Isus Hristos un Mântuitor prezent? Eu mă gândeam că poate L-aș putea găsi când voi muri sau că aș putea căpăta o speranță la îndurare după ce voi trăi o viață lungă de căutare”. Dar nu

așa stau lucrurile. Harul fără plată proclamă mântuirea imediată de păcat și pierzare. Oricui se uită la Isus chiar în acest moment i se vor ierta păcatele. În clipa în care crede în Domnul Isus, păcătosul va înceta să mai fie în pericolul focului Iadului. În momentul în care un om își îndreaptă ochii credinței spre Isus Hristos, el este scăpat de mânia care vine. Noi îți predicăm mântuirea prezentă și mângâierea prezentă a acelei mântuiri.

Evangelia pe care ți-o propovăduim îți va aduce și binecuvântări prezente. Pe lângă iertarea și îndreptățirea prezentă, ea îți va da nașterea din nou în prezent, înfierea prezentă, sfințirea prezentă, acces în prezent înaintea lui Dumnezeu, pace prezentă prin credință și ajutor prezent în vremuri de necaz. Ea te va face chiar de două ori mai fericit și în această viață. Ea va fi înțelepciune pentru calea ta, putere pentru convingerile tale și mângâiere în durerile tale... Tinere, propovăduindu-ți Evangelia, eu îți vestesc cel mai bun lucru pentru această viață și pentru viața viitoare. Dacă crezi în Isus, vei fi mântuit acum, pe loc, și te vei bucura acum de favoarea neschimbătoare a lui Dumnezeu, astfel că, de acum înainte, vei merge pe drumul tău nu pentru a trăi ca alții, ci ca ales ai lui Dumnezeu, iubit cu o dragoste specială, îmbogățit cu binecuvântări alese, pentru a te bucura în fiecare zi până ce vei fi luat să locuiești acolo unde este Isus. Mântuirea prezentă este esența mesajului Domnului pentru tine. Prin urmare, nu este adevărat, ci infam, că vedenia ar fi

pentru zile de departe și profeția pentru vremuri îndepărtate. Oare n-ai găsit niciun motiv întemeiat în pledoariile mele? Dacă da, supune-te față de ceea ce ți s-a vestit. Poți respinge aceste argumente? Dacă nu, te rog să încetezi să mai amâni. Și aș vrea din nou să-L implor pe Duhul Sfânt să te conducă imediat la pocăință și credință în Hristos.

\* \* \*

Fragment dintr-o predică rostită în seara zilei de joi, pe 19 martie 1874, la Metropolitan Tabernacle, Newington.

**Charles H. Spurgeon** (1834-1892): predicator baptist foarte influent; s-a născut la Kelvedon, Essex, Anglia